

KÁROLI

KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM
HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

magazin

**30 ÉVES A
TANÍTÓKÉPZŐ
FŐISKOLAI
KAR**

9. oldal

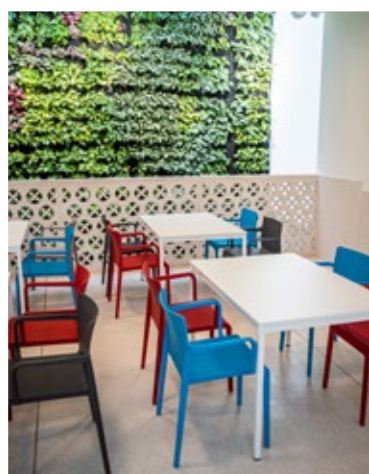
DÉKÁNI INTERJÚ • OKTATÓI NÉVJEGY • KITEKINTŐ • INTERNATIONAL

**AKIKRE BÜSZKÉK
VAGYUNK**

**A COVID-VÁLSÁG
LELKI VETÜLETE**

16. oldal

**INTERJÚ AZ EHÖK
ÚJ ELNÖKÉVEL**



TARTALOM

02

Karácsonyi rektori
köszöntő

03

Ünnepi
gondolatok

04

Dékáni interjú:
Prof. Dr. Pap Ferenc

09

30 éves a Tanítóképző
Főiskolai Kar

11

Tabuk nélkül:
Nem történt semmi

12

AkiKRE büszkék vagyunk:
Tóth Csenge

14

#KREatív:
hallgatói alkotások

16

A COVID-válság
lelki vetülete

20

Studying in Hungary
as a Syrian Christian

22

Hallgatói portré:
Ökrös Réka

24

Cooltúra:
online programajánló

25

Hallgatóink tollából:
Kollégiumban felnőni

27

Oktatói névjegy:
Prof. Dr. Domokos Andrea

30

A szakértő válaszol:
Kooperáció a szervezetben

34

Kitekintő:
bemutatkozik a Református Fiatalok Szövetsége

IMPRESSZUM: A KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA

Felelős kiadó: Dr. habil. Czine Ágnes**Kiadó:** Károli Gáspár Református Egyetem

📍 1091 Budapest, Kálvin tér 9.

Főszerkesztő: Horváth Miklós**Lapszerkesztő:** Sárvári-Turbucz Eszter**További munkatársak:** Bedekovics Péter, Szeidenléder Júlia
Marton Petra, Varga Csenge Virág**Kiadványtervezés:** Tóth Attila // 3Mangó // www.3mango.hu**Szerkesztőség:** Kommunikációs Igazgatóság

📍 1091 Budapest, Kálvin tér 9.

✉ sajto@kre.hu**Nyomda:** Pátria Nyomda Zrt. 📍 1117 Budapest, Hunyadi János út 7.**ISSN:** 2630-9491

Megjelenik 500 példányban.

A szerkesztőség kéziratokat nem őriz meg, és nem küld vissza.

KARÁCSONYI REKTORI KÖSZÖNTŐ

K R I S Z T U S S Z Ü L E T É S E

*„Ne féljete, mert íme, hirdetek
nektek nagy örömet, amely az
egész nép öröme lesz: Üdvözítő
született ma nektek, aki az Úr
Krisztus, a Dávid városában.”
(Lk 2:10–11).*

Minden évben a családi Karácsonyi esetén ez az első evangéliumi felolvasás. Nagyon is ismertek ezek a mondatok, mégis minden évben a lelkem mélyéig hatolnak, megélve az évezredes öröm napjait: kegyelem és ajándék.

Karácsony a niceai zsinat határozata értelmében Jézus Krisztus földi születésének emléknapja: az öröm és békeesség, a család és gyermekség, az otthon és szülőföld ünnepe.

A Karácsony mint az állandóság jelképe, állócsillagként ugyanott ragyog a szívünkben is. Ezek a napok magukkal hozzák a meghittséget, a lélek nyugalmát, hiszen ilyenkor még a háborúban is hallgatnak a fegyverek és a mindennapok zaja, hajszája sem szűrődik át a Karácsony este csendjén. A fény, a világosság ünnepe is a Karácsony, amikor ezernyi fenyőfadísz, égő és gyertya színesíti be a napjainkban egyre inkább ragyogó fehér hó nélküli, szürkébe fordult világot.

Az öröm ünnepét is hozzák ezek a napok, amikor a gyermekek izgatottan várják a karácsonyfát, nézik a csillogó üveggömböket, angyalhajat és örülnek a családi együttlétnek, a családi együttlét semmivel sem pótolható melegének, pillanatainak.

A Karácsony az együttlét ünnepe is, amikor szüleinkkel, szereteteinkkel behúzódnak

az otthonok melegébe, amikor együttérzünk a magányosokkal és az elesettekkel, segítő kezet nyújtunk nekik. Valamint a remény ünnepe is, amikor az új esztendő közelít és a természet ugyan még téli álmod alszik, de már feléled bennünk a megújulás, az újjászületés iránti vágyakozás. Nem könnyű azonban a jelenlegi esztendő és próbára teszi ezt a sokszínűséget a közeledő Karácsony. A koronavírus-járvány életmódunkban, sokak napi életében és anyagi helyzetében komoly változást hozott. Megtapasztaltuk az egymásért viselt felelősség súlyát, a kényszerű távolságtartás keserűségét, a bezártságot, a virtuális világban létezést és az emberi kapcsolatok digitalizálódását. Amikor hiányát szenvedjük, akkor tanuljuk meg, hogy mekkora ereje és értéke van egy ölelésnek, a személyes jelenlétnek, a személyes találkozásnak, közvetlen emberi szóknak és várjuk a pillanatot, amikor már maszk nélkül, félelem nélkül ülhetünk egymás mellett a tanteremben vagy a szenátuson.

A Károli Gáspár Református Egyetemet is elérték ezek a kihívások ebben az évben, de úgy érzem, hogy kiálltuk a súlyos próbát. Szeretnék ezért köszönetet mondani az Egyetem oktatóinak, munkatársainak és hallgatóinak, mert a digitális oktatás bevezetésében és sikeres alkalmazásában, az egészségügyi szabályok megtartásában komoly munkát fektettek és fegyelmet tanúsítottak. Köszönet illeti mindnyájukat áldozatos napi munkájukért, valamint ezen túl az Egyetemünk akkreditációja során kifejtett erőfeszítéseikért, felelősségteljes és együttműködő magatartásukért, amelyet nagy büszkeséggel és örömmel megtapasztaltam, hogy az egy emberként összetartva fellépő közösség ereje nem ismer határokat.

Most az ünnepek alatt a pihenés rövid időszaka következik, amelynek során erőt gyűjthetünk a jövő évben következő feladatok elvégzéséhez. Az idei Karácsony vajon veszít-e majd sokszínűségéből, vajon szürkébb lesz-e az idén, ha valószínűleg fel kell adnunk szentestén a nagy családi együttlét örömét? Bizonyára más lesz, de nem fogja elveszíteni mégsem a meghittségét, szépségét, az ünnep tényét, mert ehhez az ünnephez kapcsolódóan a hit és a szeretet ereje legyőzi majd az akadályokat. Ahogyan nagy, református költőnk Ady Endre írta, hogy nincs szükség másra Karácsonykor, mint „Imádni az Istent / És egymást szeretni... / Karácsonyi rege / Ha valóra válna, / Igazi boldogság / Szállna a világra”.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Áldott és Békés Karácsonyi Ünnepeket a Károli Gáspár Református Egyetem minden oktatójának, munkatársának, hallgatójának, egyben Isten megtartó kegyelmében gazdag békés, reményteljes, boldog Új Esztendőt kívánok! ■



Dr. habil. CZINE ÁGNES
rektori feladatokkal
megbízott rektorhelyettes

KARÁCSONYI JÓ HÍR: MEGÉRKEZETT A VÉDŐOLTÁS!

BEDEKOVICS PÉTER



Seffer Valentina református hittanoktató,
alumni hallgatónk alkotása

2020 a világjárvány éve. Az emberiség történelmében több ilyen is előfordult – így egy régész vagy történész szemével talán nem olyan nagy dolog ez, de a most élő embereknek, s köztük nekünk ez mégis rendkívüli helyzet. Mindent felrúgott ez a járvány: a hétköznapiakat, az ünnepeket, a tanulmányokat, a számadásokat, a családi életet, a baráti kapcsolatokat. Felrúgta a munkát és felrúgta a pihenést. Az élet minden területét érinti.

Az emberiség történetében tényleg több járvány is volt, de van egy eredeti és legnagyobb járvány, mely az első embertől az utolsóig tart: ez a bűn járványa. Az ember elszakadt Istenétől, és mindenfélét igyekszik pótolni a Teremtő hiányát: keresi őt vágyakban, keresi őt élvezetben, keresi őt hatalomban, keresi őt pénzben, keresi őt önmagában! De nem találja. A bűn világméretű járványa ezt lehetetlenné teszi nem egy éve, nem egy évtizede, hanem évszázadok és évezredek óta.

Hogy e sorok olvasásakor elérhető-e már biztonságos Covid-19 vakcina, azt nem tudom. De azt igen, hogy a bűn által okozott legfájdalmasabb világjárványra van megoldás! Ezt ünnepeljük karácsonykor: a júdeai Betlehemben megszületett a védőoltás!

A bűn-járványnak a Covidhoz hasonlóak a tünetei:

Az ember lázas: pénz, hatalom, szex, hírnév, tudatmódosító szerek, tudás, „a gyerekeim váljon azzá, akivé én sosem válhattam” és társaik... lázasan rohagálunk magunk körül, és mindközben távolságot tartunk Istentől és egymástól.

Az ember nem kap rendesen levegőt: emberek tömegeit érinti, hogy egyszerűen nem kap levegőt. Van valami nyomasztó ebben az életben, egy folyamatos mellkastájéki nyomás, sosem lehet igazán felszabadult az ember. Annyi minden van, ami gátol a friss levegő megszerzésében. Lelki fuldoklás – nem azonnali a halál, hanem hosszantartó. Néhányan mesterséges lélegeztetésre is kényszerülnek.

Persze nehéz a pontos diagnózis, mert pont úgy, mint a koronavírusnak, a bűn tünetei sem egyedülállóak, könnyen összekeverhetők mással és nincs egy igazán tipikus tünetegyüttes.

Éppen ezért vannak sokan vírustagadók is: nincs is semmilyen bűn, nincs is semmilyen baj. Ez csak a hataloméhes (egyház-) politikusok találmánya, hogy pénzt szerezhessenek az egyszerű emberek kárára.

Kedves Barátom!

Jelen sorok nem félelmet akarnak kelteni. Jelen írás egyetlen dolgot szeretne, hogy elgondolkodj! 2020-ban jött egy világjárvány, ami támadja a testet és a következménye bezárkózás, elzárkózás, munkanélküliség és halál. Szörnyű tragédiák sorozata! Én is ismerem mindenféle áldozatait a vírusnak: depresszió, gazdasági és egészségügyi is. Mindent meg kell tennünk azért, hogy egymást és önmagunkat megvédjük, de a maszk és a fizikai távolságtartás ne váljon lelki távolságtartássá! Ez a járvány lehetőséget ad nekünk arra, hogy jobban megértsük ezt a láthatatlan másik veszélyt, melynek talán épp Te is vírustagadója voltál eddig: a bűn fertőző hatásait.

Karácsony az öröm ünnepe: van védőoltás! Nem menekült még meg mindenki, nem lett senki sem automatikusan immunis, és sajnos a járvány (a bűn) szedi áldozatait. De van védőoltás! Jézus Krisztus megszületett, Isten emberré lett és lakozott közöttünk, van megbocsátás, van friss levegő és van szabadság!

Te beoltottad már magad? ■



Fotó: Szarvas László

BEDEKOVICS PÉTER
egyetemi lelkész



„Sosem lehet tudni előre, hogy milyen történelem része lesz majd az ember.”

INTERJÚ

PROF. DR. PAP FERENCCEL, TANÍTÓKÉPZŐ FŐISKOLAI KARUNK DÉKÁNJÁVAL

Lelkészként végzett, majd a Nagykőrösi Református Egyházközség segédlelkészeként kezdett dolgozni 2002-ben. Miért választotta a lelkeszi hivatást?

Van egy érdekessége ennek a kérdésnek, hiszen egyébként nagykőrösi vagyok, ami egész pályámat meghatározza. Nagyon kötődtem a nagykőrösi egyházközséghez, nekem az egy nagyon érdekes világ volt gyerekként, nyilván alapvetően a nagyszülői elbeszélésekből

hallottam sok mindent, illetve a család is abszolút lojális református család volt. Alapvetően a tanári pálya volt az egyik lehetőség, az újraindított kecskeméti református gimnáziumba jártam, s egyre erősödött bennem a szándék, végül a belső elhívásnak engedve, kizárásos alapon döntöttem. Nagyon szerettem volna magyar-német szakos középiskolai tanárnak látni, de ezt nem éreztem elég kihívásnak. A középiskola után a Károli Egyetem Hittudományi Karára

kerültem, a tanulmányaim elvégzése után egy évet Németországban töltöttem, majd elkezdtem a doktori képzést és visszatértem Nagykőrösre is, ahol hét évet a gyülekezeti szolgálatban is eltöltöttem. Nagyon fontos időszak volt ez az életemben, de már akkor is lehetett tudni, hogy inkább az akadémiai szféra felé megyek. Ha nem tévedek, akkor én vagyok az első olyan dékán az Egyetemen, aki itt is végzett már az egyetemmel alakulás utáni időszakban.

Ha jól értettem, akkor a családban nem is voltak lelkészek.

Nem, sőt gyakorlatilag első generációs értelmiségi vagyok a családban, ez persze



Prof. Dr. Pap Ferenc nem hétköznapi életpályát tudhat maga mögött, hiszen egész pályafutása már a kezdetek óta a Károli Gáspár Református Egyetemhez köti. A Tanítóképző Főiskolai Kar újraindulásának 30 éves jubileuma alkalmából kérdeztük többek között lelkeszi pályájáról, a zene iránti szenvedélyéről, illetve dékáni szerepéről is, hiszen 2019. július 1-je óta ő vezeti a Kart.

nem azt jelenti, hogy ne lett volna meg a képesség a családban, hanem egyrészt az ősök, nagyszülők, dédszülők a művelt paraszti réteg tagjai voltak – a Jókai-köteteket, a magyar történelemről szóló könyveket még most is őrizzük a családban. Például az egyik dédapámról mesélik, hogy úgy tanult meg oroszul, hogy nem tudott írni, viszont egész jól beszélt oroszul. Két kezükkel dolgozó, szorgalmas és tisztességes, gyermekeiknek örökséget hagyó őseim vannak.

A család hogy fogadta a pályaválasztást?

Ez egy lassú érési folyamat volt, úgy gondolom, mindenki látta, hogy hová tartok, és egy szülő akkor bölcs, ha engedi a választott irányt. Mindig érdekelt a teológia, a teológia komplexitása, nyilván ez egy nem hétköznapi hivatás, de ezt elfogadták, nem volt gond.

A teológiai tanulmányok mellett bölcsészettanulmányokat is végzett. Mi vonzotta a német nyelv és irodalom felé?

A német nyelvet sem tudtam elengedni és egyébként is nagyon megszerettem, vonzott a maga logikájával, struktúrájával. A nyelvek mindig érdekelték, a teológián a héber és a görög nyelv is jól ment. Az általános iskolában még oroszul tanultunk, majd egy fantasztikus német-tanár keze alá kerültem, s nagyon gyorsan, szinte egy év alatt a semmiből középfokú nyelvvizsga született. Nem akartam némettanár lenni, viszont a protestáns teológia a német nyelvű kultúrával összefüggött, ezért nagyon érdekelt. Elsősorban mást akartam látni, egy másik milióbe kerültem a bölcsészkarra, a teológiai tanulmányaimat egy más szemszögből is meg akartam vizsgálni. Még most is vannak olyan oktatók a KRE BTK-n, akik engem akkor oktattak. Szerettem volna kitágítani a perspektívámat, hiszen mindig is úgy láttam, hogy a lelkészek polihisztorok

voltak. Az ott tanult irodalom, történelem, nyelvészet mind hozzásegített a teológiai tanulmányaimhoz is. Kimondottan jó volt, hogy kikerültem a lelkészek, vállaltanárók köréből és bekerültem egy teljesen más nyelvet beszélő kultúrába, aminek a tapasztalatait is javamra tudtam fordítani. Nagyon hálás vagyok ezekért az évekért is.

Ha már a nyelvtudásnál tartunk, még hollandul is jól tud...

Igen, a holland nyelvet is a református, protestáns kultúra hozta magával, hollandul jól olvasok, és ha kell, akkor beszélek is, de sohasem tanultam. Hollandul folyékonyan tudok szakirodalmat olvasni. Vannak holland ismerősök és a német szakon a holland alapozó kurzust is elvégeztem.

Az olasz nyelv szeretete pedig a művészetek, a zene által jött, ez is inkább passzív tudás. Még franciául kellene jól megtanulni, csak nem tudom, hogy mikor. Amit nagyon sajnállok, hogy szláv nyelvet nem tudok, viszont hasznos lenne itt a Közép-Kelet-Európai régióban. De érdekes, hogy amikor szláv beszédet hallok, akkor azért előjön valami nagyon mélyről az orosz nyelvórák után.

Hivatásának meghatározó része a zene, az egyházzene. Gyerekkorának is meghatározó eleme volt a zene-tanulás?

Alapvetően az egyház, a zenélő közösség hatott rám elsősorban, illetve gyerekként szeretnék volna, ha zeneiskolába járok, de akkor még nem akartam. Aztán találkoztam egy zenetanárral, aki azt mondta, hogy aki teológiára akar menni, annak meg kell tanulnia zongorázni. Nem volt soha rossz hallásom, egy kezdetleges billentyűs hangszeren kezdtem tanulni, a végén már négyszólamban játszottam. A nagykőrösi református templomban hosszú ideig építették az orgonát, egyszer a kántorunk nem ért haza Budapestről,



Fotó: Kapás Csilla



Fotó: Nagykőrösi Önkormányzat Hírek



Fotó: Kapás Csilla

Így én magam ültem be és kísértem végig az istentiszteletet. A végére megérkezett az orgonistánk és csodálkozott, hogy én ezt el tudom játszani.

Az európai zene nagyon erőteljesen vallásos zene, keresztény gyökerű zene, egyházzenei eredőjei vannak, az opera is szakrális formákból nőtt ki. A zene nagyon sokat lendít az ember gondolkodásán. A zenében nincs mellébeszélés, mi lelkészek, tanáremberek a beszédből élünk, ezért az idegennyelv-tudást és zenét azért tartom fontosnak, mert megtanít bennünket, hogy jól beszéljünk, pontosan fogalmazzunk. A zene a lelki egyensúly, a gondolkodás fontos része. Nekem gyakorlatilag lelkigondozóm volt a zene. A zene túlmutat mindenben, érzelmeket szólaltat meg, örülök, hogy ez is az életem része.

2016-ban kapta meg először a Károli Gáspár Református Egyetem Rektora Elismerő Oklevelét. A méltatás egyik sora így hangzik: „az általa képviselt minőségi munka legfőbb kedvezményezettjei a hallgatók, akik tisztelik elkötelezettségéért, tudásáért, szeretik humoráért és következetességéért.” Mik az elsődleges szempontjai az oktatásban?

Az oktatói erények egyike a következetesség. Azért vagyok „rossz” oktató, mert ha látom, hogy érdekli a hallgatót az anyag, akkor elragadtatom magam és belemegyünk komplex dolgokba. Az

egyetem nagyon fontos időszak annak, aki ide jön, hiszen az anyagot, technikát meg lehet tanítani, tanulni, le lehet darálni, viszont a problémamegoldásra, felismerésekre nincsenek kész receptjeink, önálló munkavégzésre kell nevelni a hallgatókat. Nyitottságra, egy teljesebb életszemléletre van szüksége a hallgatónak. Inspirálnak a hallgatók, mert sok mindenről beszélek, ami nem tartozik közvetlenül az anyaghoz, összefüggésében próbálok tanítani mindent. Például egyházismeretet nem hitéleti képzésben résztvevő hallgatóknak nagyon bonyolult tanítani, hiszen gyakorlatilag azt kell bizonyítani, hogy ahogy mi élünk, az egy olyan létforma, ami évezredes múltra tekint vissza. Az oktatásban az a nagyszerű, hogy lehet beszélgetni, tovább vinni a gondolatokat. A minőségi munka ott kezdődik, amikor az előírt tananyagon felül komplex módon, összefüggésében tudjuk látni a dolgokat.

Következetesség, erős fogalmazás. A saját tanulmányaimból is leginkább a tanáraimra úgy emlékszem, ahogyan előadták a tananyagot. Olyan lelkész teológiai professzoraim voltak, akik igazi személyiségek is voltak. Nem biztos, hogy az én értelmezésemmel értenek majd egyet a hallgatók, de kimozdítjuk őket a komfortzónájukból. Fontos, hogy az egyetemi oktatásban lépünk egy szintet fölfelé, és ebben az átfordításban segítsük a hallgatókat. Olyan mintha az oktató „szülész” lenne, aki segít a személyiség átforgatásában.

Először a Hittudományi Karon oktatóként, 2012-től a Tanítóképző Főiskolai Kar Teológiai Intézetének vezetőjeként dolgozik, majd alig egy évre rá a Hittanoktató- és Kántorképző Intézetet is vezeti. 2019. július 1-től irányítja dékánként a Tanítóképző Főiskolai Kart. Mik az elmúlt másfél év tapasztalatai? Mik a tervei a jövőre nézve?

Jó, hogy úgy tudtam átvenni a Kar irányí-

tását, hogy előzőleg már benne voltam. 2019 júliusában erre a kérdésre máshogy válaszoltam volna, mint most, hiszen nagyon sok minden történt, kiemelném például a Szociális és Egészségtudományi Kar megszületését, hiszen a Tanítóképző Főiskolai Karból vált ki, aztán tavasszal pedig jött a koronavírus-járvány is. Nagyon jó, hogy olyan helyre kerültem, ami már nem volt ismeretlen, de tudtam másfajta tapasztalatokat is magammal hozni.

Dékánként sok hallgatóért, oktatóért és munkavállalóért felelni nemes és szép feladat, van az ember életének olyan szakasza is, amikor másokért is ki kell állni, és ezt alázattal el kell fogadni. A feladatom, hogy a Tanítóképző Főiskolai Kar stabilitásának megteremtése után felemeljük arra a szintre, melyet már az elődeim, kollégáim elkezdtek. A Kar képzési portfóliója és oktatói közössége országos szinten a legjobbak közé tartozik, ez visszaigazolja az előző nemzedékek munkáját. Ami nagyon fontos, hogy sikerült a saját Egyetemünkön végzettekből is visszahozni oktatókat. Az elmúlt 30 év lehetőséget ad arra, hogy saját volt hallgatóinkat visszaintegráljuk intézményünkbe. Nehéz, összetett terület a pedagógusképzés, sok tudományhoz kell érteni, ráadásul van egy hitéleti képzési portfóliója is a Karnak. Nagyon szép, összetett a feladat, ezt a munkatársaim nélkül nem tudnám



Fotó: Kapás Csilla

sikerre vinni. Nekem az a feladatom, hogy kiálljak a Karért, az Egyetemért és mindezt jó hangulatban tegyük. Az én munkám az elkezdett munka folytatása, erősítése, bizonyos feladatok befejezése. Itt is kiemelném a pontos munkavégzést, az egymásra figyelést, a hallgatók javát szolgálva.

Azt el tudnám képzelni, hogy olykor ez a feladat kicsit nyugalmasabb és több pihenéssel járna, viszont ami ebben szép, hogy másokért lehet tenni. Hálás vagyok azért, hogy kollégáim jönnek velem, együtt megyünk az úton, jó közösség van és örülök, hogy amikor 2012-ben a Karra kerültem intézetvezetőként, akkor befogadtak. Megyünk, figyeljük az idő szavát és az Úristen parancsát.

A jelenlegi feladatokon túl vannak-e tervei, amit mindenképpen szeretne megvalósítani majd a jövőben?

Szeretnénk a képzési kínálatunkat bővíteni, itt is egy szintet lépni. Most pont egy ilyen áldott, alkalmas időben vagyunk, hiszen minden megadatott arra, hogy megtegyük ezt a lépést. Szeretnénk a mesterképzés irányába is elmenni, illetve megerősíteni a stabilitást a Karon, hiszen legtöbbször ez a legnehezebb. Az oktatói kiválóság biztosítása továbbra is prioritás, hiszen nagyon speciális képzési portfóliónk van. Az akadémiai erősödés útján vagyunk és jól haladunk. A tanító- és óvodapedagógus képzésben nagy gondok vannak, hiszen országosan jelentősen visszaesett a jelentkező és felvehető hallgatók létszáma. Célunk, hogy ezek a képzések minőségükben, tudományos háttérükben és szellemiségükben meghatározók legyenek. Kettős célunk van, hiszen nemcsak az egyházi intézményeknek képzünk szakembereket, nyilván Egyházunk számára elsődlegesen, de a világi intézményekbe is olyan szakembereket szeretnénk adni, akik esetleg tovább vihetik azt a szellemiséget, melyet nálunk láttak, tanultak. Pont a napokban mondta nekem valaki, hogy itt az a furcsa,

hogy meg szokták neki köszönni azt, amit csinál. Számomra az a természetes, hogy megköszönjük a másik munkáját. Szoktam mondani az adminisztratív területen dolgozó kollégáimnak, hogy ők a TFK védőangyalai, arcai, nagykövetei, hiszen a hallgatók hozzájuk fordulnak, legkorábban velük találkoznak ügyeik intézésekor.

A Tanítóképző Főiskolai Karon a tanító alapszak, valamint a csecsemő- és kisgyermeknevelő alapszak évről évre kiváló helyezést ér el a felsőoktatási rangsorokban. Mi a titka ennek a szép eredménynek? Mitől más az egyházi intézményben nyújtott képzés?

A titok az, hogy ezek a rangsorok a hallgatók és oktatók kiválóságát, illetve tudományos eredményeket mérnek. Olyan oktatói gárdánk van, akik a Kar arcai, minőségbiztosítási védjegyei – ha szabad így mondani. Ezek egymást feltételező dolgok, hiszen a hallgató is általában oda vonzódik, ahol kap valami többet. Az, hogy a Kar fizikailag több lábon áll, a fejlődés egyik elengedhetetlen eleme. A szakmai kiválóság mellett az emberi kiválóságra is nagy hangsúlyt fektetünk. Természetesen elkötelezett református szakemberek vannak nálunk, de mivel a szakjaink egy része nem kifejezetten hitéleti képzés, így más felekezet kiváló szakembereit is meghívtuk tanítani. Emellett oktatói közösségünk tagjai olyanok is, akik kimondottan szoros egyházi kötődéssel nem rendelkeznek, de azonosulnak az értékrendünkkel, hangsúlyainkkal. Mivel több egyházi közösségből is jöhetnek a hallgatóink, így mindenkinek szeretnénk biztosítani a széles palettát, hogy akár a saját felekezetéhez kötődő oktatókkal is találkozhat bármilyen tanórán. Ebben a közegben érthető meg leginkább, hogy a „nemcsak egy Neptun-kód vagyok” szlogen mit is jelent. Közösségben vagyunk egymással, odafigyelünk a másikra, másképp állunk a hallgatókhoz, akár egy gólyatáborban is. Nem lehet a receptet

megírni, hanem a hangsúlyt inkább az alkotó emberekre tenném, akik ezt a közösséget alkotják. Az oktató és hallgató is ember, ugyanúgy tanulunk egymástól, nálunk ezek a hangsúlyos elemek.

Nagykőrösön viszonylag zárt közösség él, nekik milyenek a hétköznapjaik? Hogyan élik meg ezt a szellemiséget?

Igen, méretéből adódóan egy zárt világról beszélünk, ahol minden reggel áhítattal, istentisztelettel kezdjük a napot. Kiemelném, hogy minden képzési helyünkön világi képzéseinken is tanítjuk a bibliaismeretet, egyházismeretet, hiszen ez is az európai művelődés része. Nagykőrös a béke szigete, a hallgatók nagyon jó barátságban vannak egymással, jók a kollégiumi elhelyezési lehetőségeink, sokan távolról jönnek, így évekig a mindennapjaikat is megosztják egymással. A levelezős hallgatóinknál is azt tapasztaljuk, hogy habár utazni kell, mégis örömmel jönnek, és sokszor nem akarnak hazamenni. Az egymásra figyelés nagyon fontos, nagyon meghatározó volt például, amilyen szeretettel és törődéssel gondoskodtak róluk a takarító kollégák a járványhelyzettel terhelt időben is. Most már intézményi lelkipásztort is sikerült szolgálatba állítanunk, akinek nagyon fontos feladata a kollégiumok igazgatása. Programokat szervezünk, például a népművészeti egyesülettel együtt a népi-kézművestechnikák tanulását is fontosnak tartjuk. A természetes anyagokkal és módszerekkel való egyéni alkotás még a hittanoktatásban is hasznosan alkalmazható.

Idén ünnepli a Tanítóképző Főiskolai Kar újraindulásának 30 éves évfordulóját. A jubileum tiszteletére rendezett ünnepségen tartott beszédében mondta, idézem, „1990. október 6-án, amikor ott ültem a nagykőrösi református templom padjaiban, nem sejtettem, nem sejtettem, hogy magam is ilyen mértékben és mélységben részt fogok venni a nagykőrösi tanítóképző

céljainak a megvalósításában”. Hogyan tekint vissza erre az elmúlt sok-sok évre annak fényében, hogy mindvégig a Károli Gáspár Református Egyetem kötelékében maradt?

Amikor készültünk az ünnepségre, akkor sokat gondolkodtam ezen. Az életem összefonódott az Egyetemmel és a Karral, valamint a nagykőrösi reformátussággal, és valóban ott voltam az első évnnyitón is, amikor még senki sem tudta, hogy pontosan milyen történet kezdődött. Sosem lehet tudni előre, hogy milyen történelem része lesz majd az ember. Elhalványuló emlékeim vannak a '90-es évek eseményeiről. Amikor dékán lettem, akkor végigment a sajtóban, hogy nagykőrösi születésű vagyok, erre mindig azt mondtam, hogy lehet, utoljára van így. A 30 év azért nagyon jelentős, mert minden percéért meg kellett harcolni. Ez lehet ennek a képzési helynek az ereje is, hogy az Úristen nem hagyott bennünket pihenni, hanem mindvégig harcolnunk kellett. Az első dékáni beszédemben, amit a tanévnyitókori mondtam, pont a kötelekekről beszéltem. A kötelekeket nem érzem béklyónak, hanem szeretném pozitív tartalommal megtölteni, hiszen bennünket hordoz a közösség, az Egyetem. Az Egyetem mi vagyunk. Az identitásuk, kötődéseink nagyon mélyen húzódnak, megtanultunk valamit, aztán valaminek a részesei leszünk, nekem ez különös felelősség, hogy merre megyünk. Nagyon nagy a kihívás. Büszkén vállalom, hogy a Református Egyházban nőttem fel és a Református Egyház egyetemén keresztül jutottam el ide. Azt, hogy ilyen mértékben összeforrt az életem a Károlival, kegyelemnek tartom és lehetőségnek, hogy kaptam egy szolgálati területet az Úristentől. Az élet bonyolult, de van egy olyan hordozó közösség, ami a Károli. Büszkén vállalom, hogy ennek az Egyetemnek vagyok a neveltje. Nagyon sokan vagyunk már, akik itt végeztünk, és visszatértünk. Valahol ez mutatja en-

nek a közösségnek az erejét. Picit olyan, mint a gyülekezet, hogy megvannak a saját tagjaink, ugyanakkor tágabb kör felé szolgálunk.

A Károli Egyetem ma már tényező az országban és ezt mások is felismerték, tudják. Ha már egy picit hozzá tudunk tenni Egyetemünk fejlődéséhez, akkor már sokat tettünk. Mindig fontosnak tartottam, hogy azoknak a tehetséges hallgatóknak, akik most itt vannak, adjunk lehetőséget, hiszen az én pályám íve is ezt mutatja. Fontos, hogy néha megálljunk és megfogalmazzuk, hogy miért vagyunk itt és mit akarunk elérni.

Mindezt végighallgatva nekem nagyon meseszerűnek tűnik... mintha minden adott lett volna, hogy így alakuljanak az események...

Pedig sok nehéz időszak volt. Velem az Úristen nagyon kegyesen bánt, mert olyan kötelekeket adott, hogy először minden adta magát, aztán voltak nehezebb időszakok is természetesen. A fegyelem és az önfegyelem segített sokat, illetve engem köt a lelkipásztori eskü is. Ha már egyszer az ember odaadta az életét az Úristennek és elköteleződött a szolgálat mellett, akkor a nehéz, lemondásos időszakban erre az esküre tud támaszkodni. Türelmjáték, és ennek ellenére rengeteg olyan kollégát, barátot ismerhettem meg, akiket ezekben a nehéz időkben kaptam és ezért hálával tartozom.

Az adott szavak nagyon fontosak, hogy komolyan vegyük saját magunkat, a kötelekeket. Ha valahová oda vagyok kötözve, akkor lehet, hogy néha szorít, de nem is esem le róla. Nyilvánvaló, hogy nem lehet állandóan reflektorfényben lenni, kell visszavonulni is, mert lennének még megírnivalóim. Most hagyom, hogy kicsit érjenek még, de az elsődleges hivatásom mindig is az egyetemi oktató szerep lesz. Az egyetemi tanári kinevezésemet is kegyelemként,

csodaként éltem meg 2020 tavaszán, még ha sok munka előzte is meg. A professzori kinevezés kötelez a tudományos munkámban és az oktatásban.

A Tanítóképző Főiskolai Kar rohamos bővülése, növekedése, a dékáni pozícióval járó vezetői szerep mellett az oktatói tevékenység is – gondolom – rengeteg időt, energiát igényel. Ennek ellenére, ha ideje engedni, mivel tölti legszívesebben a szabadidejét?

Igen, ha lenne szabadidőm... amire nagyon vágyom most, hogy szeretnék többet olvasni. Szoktam mondani, hogy nyáron is volt egy-két szabadnapom, akkor például ókori szerzőket olvastam és jól éreztem magam, mert azt olvastam, amit szeretek. Félre is tettem magamnak jó pár kötetet, amik elolvasásra várnak. Az egyszerű érzés, ha például néhány napig nem kell utaznom vagy mennem sehova. Ezeket a visszavonulási időszakokat meg kell tartani, hiszen figyelniük kell a saját testi-lelki egészségünkre is.

Egyébként összeségében jól érzem magam. Örülök, hogy a hallgatók, doktoranduszok, fiatalabb kollégák szépen haladnak előre. A legfontosabb, hogy őket támogassuk, mert annak idején én is megkaptam ezt a támogatást, nagyon hálás vagyok azoknak a tanároknak és kollégáknak, pályatársaknak, akik biztatnak, akik néha csendes szóval vagy egy kávé mellett beszélgettek velem, és így tanítottak meg sok dologra. Ahogyan a közmondás tartja: jó pap holtig tanul. ■



Fotó: Nagykőrösi Önkormányzati Hírek

30 ÉVES A TANÍTÓKÉPZŐ FŐISKOLAI KAR

A Dunamelléki Hittanoktató- és Tanítóképző Főiskola 30 évvel ezelőtt, 1990. október 6-án több évtizedes kényszerszünet után nyitotta meg újra kapuit. A kerek évfordulóról 2020. október 9-én, 11 órakor ünnepélyes keretek között emlékezett meg a Kar volt és jelenlegi vezetősége.



A jubileumi évforduló kapcsán arra kértük a Tanítóképző Főiskolai Kar volt hallgatóit, hogy az alábbi kérdésekre válaszolva, emlékezzenek vissza a nagykörösi évekre, írják meg nekünk emlékeiket.

1. Miért a nagykörösi tanítóképzőt választotta annak idején? Hogyan emlékeiket vissza az itt töltött évekre?
2. Mikor és hányan kezdték meg annak idején az évfolyamot? Mennyire tartja még a kapcsolatot egykori hallgatótársaival? Alakultak-e szorosabb barátságok?
3. Harminc év távlatából mit üzenne a leendő pedagógusoknak?



Andó János

ágán számos pedagógus volt, akiknek a személyisége és gondolkodása erősen hatott rám. A rendszerváltás idején személyesen ismertem azokat az elhivatott embereket, akik tovább vitték és soha nem adták fel a nagykörösi református iskolarendszer visszaállításának tervét, ezért különösen is felemelő élmény volt az, amikor ezek az elképzelések megvalósulhattak.”

Isten iránti hálaadással emlékezem vissza arra a négy évre, melyet a főiskola legújabb időszakában, a második induló évfolyam tagjaként 1991 és 1995 között megélhettem a tanító-hittanoktató szakon. Az itt kapott útravaló minden szempontból kiváló felkészítést jelentett a későbbi gyakorlati évekre. Feleségemmel a főiskolán ismerkedtünk meg és a különböző élethelyzetekben gyakran felidézünk egy-egy volt tanárunk jellegzetes mondatát vagy tanácsát.

A kilencvenes évek első felének körösi intézménye magán viselte az új iskolákra jellemző hőkorszaki lendületet és a családi hangulatot egyaránt.

1991 szeptemberében - emlékeim szerint - 35 fővel indult az évfolyamunk. Összetartó közösség voltunk, akik közül sokan ma is a pedagógus pályán dolgoznak, azon belül meghatározó a református iskolákban tanító volt évfolyamtársak száma. Általában ötévente találkozunk, idén augusztusban volt a 25 éves évfordulónk. Néhány volt évfolyamtárssal tartunk szorosabb, baráti kapcsolatot.

Nagy szükség van felkészült és hiteles református pedagógusokra, akik a „második mérföld” lelkületével végzik a szolgálatukat. Azt kívánom, hogy mindenki találja meg azt a közösséget, ahol örömmel és elhivatottan tudja ellátni a feladatát.”

Andó János, a Bocskai István Református Oktatási Központ Belezna János Tagintézményének igazgatója

„Nagykörösiként, a családi kapcsolatok révén is fontos számomra a helyi tanítóképző ügye, mert nagyon sokat hallottam a régi időkről az idősebb rokonaim visszaemlékezéseiből, akik közül többen is ebben az intézményben végeztek vagy az egykori református gyakorlóiskola tanárai voltak. A pályaválasztásomat meghatározta, hogy a családom anyai

Karsay Mariann, a nagykörösi Arany János Református Általános Iskola tanítójának emlékei

„Főiskolai tanulmányaimat az újrainduló tanítóképző első évfolyamán kezdtem el 1990-ben.

Felmenőim között többen is voltak tanítók,



Karsay Mariann

így lehet, hogy ennél fogva, de vonzódtam a pedagógus pályához.

Nagykőrösi révén szoros kapcsolatban álltam az akkori lelkesekkel, Fodor Ferencsel és Pintér Gyulával. Tudták, hogy szeretnék tanári pályára menni, és ajánlották az újrainduló tanítóképzőt, ahová felvételt nyertem tanító-hitoktató szakra.

Nagyon szerettem itt tanulni. Remek kapcsolat alakult ki diák-diák és tanár-diák között. Rengeteg szép emlékem van az itt töltött évekről. Lélekben, tudásban egyaránt sokat kaptunk.

Osztálytársaim az ország legkülönbözőbb pontjairól érkeztek, egészen távoli helyekről is. Az elmúlt évek során voltak évfolyamtalálkozók, ahol nagy örömmel láttuk egymást újra. Életre szóló barátságok alakultak ki.

Tanító-hitoktató szakon végeztem, így nem tudom elválasztani a tanítói pályát

a hitélettől. Számomra a legnagyobb öröm hittanórát tartani és látni a sok csillogó szemű gyermeket, amikor Isten csodálatos dolgairól hallanak tőlem.

A mai tanítói létforma sokkal nehezebb, mint 25 évvel ezelőtt volt, de aki elhivatottságot érez a pálya iránt, az bátran fogjon bele, mert ugyan vannak nehézségei, de nagyon sok örömet is tartogat."

Megyesi Erika, a nagykőrösi Arany János Református Általános Iskola tanítójának gondolatai

„Többször felvételiztem a győri tanítóképzőbe, sikertelenül. Most már tudom, nem véletlenül! Nagy öröm volt, amikor megtudtuk a családommal, hogy itt, helyben újraindul a tanítóképző. Már az első évben felvételiztem, de akkor még nem vettek fel, de tudtam, itt a helyem. A következő tanévben konfirmáltam, felvételiztem, felvettek.

Az itt töltött évek minden szempontból életformálók voltak. Hálás vagyok így utólag is csodálatos tanárainknak, szakvezetőimnek. Emberileg, szakmailag, hitéletileg olyan mély alapokat kaptunk, amelyekből a mai napig táplálkozunk! Valahogy minden tartalmas dologra volt időnk. Szívesen emlékszem a hétvégi kizárásokra, szolgálatokra református gyülekezetekben. Szinte minden évben eljutottunk Erdélybe vagy Kárpátaljára,

Felvidékre, ahol az énekekkel, valamint a Főiskola színpadosaival, például a Jeremiáddal jártuk a gyülekezeteket. Életre szóló emlékek, történetek, barátságok, szerelmek születtek ezeken az utakon. A második évfolyam tagjaként 1991-1995-ig voltam főiskolás. 34-en voltunk egy évfolyamban! Isten ajándékai az én drága évfolyamtársaimból barátokká váló 8 ember. Hogy tartjuk-e a kapcsolatot? A legszorosabban. Nem számít, hogy a másikunk 15, 30, 100 vagy több ezer kilométerre él. Testvérei vagyunk egymásnak, akik még Izraelig is elutaztunk egy esküvőre, egy mosolyért, hogy meglepjük a menyasszonyt. Ott vagyunk a legszorosabban egymás életében, ezért ha nincs a főiskola olyan, de olyan szegények lennénk! Mindenkor, mindenben számíthatunk egymásra. Az élet feladataiban csodás társai vagyunk egymásnak.

Miután végeztem, szakvezetői teendőket látok el, immár 26 éve. Mit tanácsolnék a leendő pedagógusoknak? Tartalom, tartalom, tartalom. A feladatok kihívások, nem azért, hogy beleroppanjunk, hogy tessék-lássék módon túléljük, hanem, hogy emberül megoldjuk. Ne a minimálra, a maximalizmusra törekedjenek! Töltsék meg az életüket egymással, közös élményekkel, amire építhetnek egy életen át! Éljenek, ne túléljenek!" ■



Szabó János igazgató az első évfolymon 1991 júniusában



Az első évfolyam 1990. október 6-án

Hallgatóvá fogadás:
Dr. Tóth Károly püspök és
Nagy J. József a jászberényi
tanítóképző főigazgatója

Fotók: Varga Irén

NEM

TÖRTÉNT

SEMMI



2020 nem várt kihívások elé állította a világot. A járványügyi korlátozások következtében beszűkült a tér, az egyének, családok a szokottnál több időt töltöttek együtt, ami egyfelől a kapcsolatok elmélyítéséhez jó lehetőséget kínált, ugyanakkor a bántalmazásos esetek száma is jelentősen megnőtt. Erre a valós és most még inkább aktuális problémára szeretnénk felhívni a figyelmet a Károli Gáspár Református Egyetem egy korábbi tréninghetes előadás felelevenítésével.

Csoma Sándor, egykori Károlis hallgató *Nem történt semmi* című rövidfilmjének vetítése után beszélt a gyermekkori bántalmazás filmbeli megjelenítéséről. A gyermekkori bántalmazás, egyáltalán a bántalmazás, még mindig nem olyan körbejárt téma, amelyről nyíltan szokás beszélni. Ha a társadalmi közeg még nem is érett meg ezek tárgyalására, a művészetek segíthetnek az egyéni traumák feldolgozásában és a figyelem felkeltésében a lehetséges veszélyekre, melyekkel számolni kell. Erre kitűnő példa a *Nem történt semmi*, Csoma Sándor rövidfilmje, amely az alkotó személyes élményein alapul. A rendező meglepetően őszinteséggel beszélt a résztvevőknek a vele megtörtént esetről, amelyet mozgóképen megelevenített. Egyfajta terápiás filmnek nevezte alkotását. Elmondta, hogy alkotási módszerként saját élményeit használta fel.

Ez a mű azáltal, hogy tematizálja a bántalmazás kérdését, figyelmeztet arra, hogy felelősséggel tartozunk egymásért. Nehéz kivédeni és megelőzni a megismétlődését, mert általában az áldozatot szégyenérzete meggátolja a felszólalásban. A legtöbb bántalmazott gyermek szégyenében nem beszél traumájáról, de ez a film segíthet megdönteni a bántalmazás tabuját.

A film többé-kevésbé megoldást kínál a problémára, mivel egy szerető család közösen próbál megbirkózni az esettel. Sajnos azonban nem minden gyermek részesül megfelelő szülői nevelésben, amely során bizalmi légkör segítené elő az őszinte kommunikációt. Ilyen esetben is meg kell szólalni. Talán ehhez is ad bátorítást a film amellett, hogy elénk tárja a szülők dilemmáját az anya szemszögéből, aki a fia érdekeit szem előtt tartva nem vonja be a rendőrséget, hogy ne tegye ki gyermekét a bírósági tárgyalás hosszú, nyilvános procedúrájának.

A várandós édesanya a hősnő, 10 éves kislánya a tehetetlen áldozat, az apuka pedig a további bonyodalom lehetséges forrása. Ez a film azáltal, hogy önéletrajzi elemekre épül, nem csupán önreflexióként értelmezhető, hiszen bárki okulhat belőle. Univerzális üzenettel bír és különösen segít a fellélegzésben azoknak, akik hasonló, vagy még súlyosabb gyermekkori élmények emlékével élnek együtt. Sokakat felszabadított a film stábjában is arra, hogy elmondják saját rég elfeledett, talán még soha el nem mesélt történetüket.

Csoma Sándor Enyedi Ildikó tanítványaként, a Filmművészetin rövidfilmjét vizsgafilmnek készítette, amely a tanteremből kilépve megjárta fesztiválkörútját. A Friss Hús Budapest Nemzetközi Rövidfilmfesztiválon az édesanyát játszó Láng Annamáriát a legjobb női alakítás díjával értékelték, de a másik két főszereplő alakítása sem maradt el mögötte. Mindhármuk alakítása hiteles és természetes hatást kelt, amiben a rendezésnek, valamint a jó karakterválasztásnak döntő szerepe volt. Az arcjáték az anya és az apa részéről nagyon tudatos, azonban a gyerekszínész mimikája minden jelenetben a rendező instrukcióin múlott. A rendező

megosztott néhány kulisszatitkot, hogy hogyan irányította a kisfiút, Varga Zétény színészi játékát. Szerinte a hitelesség érdekében érdemes a gyerek színészeket indirekt módon instruálni. A történetet nem ismertette vele, hanem például, amikor koncentrált arc kifejezésre volt szükség, a fiúnak verset kellett szavalnia magában, mert így sokkal intenzívebb volt a jelenléte, miközben a kamera némán az arcát mutatta és a szülők a háttérben róla beszélgettek.

A meglepetés erejével hatott az, hogy a megjelenített agresszív családapa-sztereotípiának ellentmondott az apa későbbi reakciója. A szörnyűség őt is megbénította, ahogyan fiát, aki ténylegesen átélte a cselekvőképtelenséget, kiszolgáltatott állapotát. Nem arra számíthatna a néző, hogy egy indulatos, hirtelenharagú férfi mégsem folyamosodik erőszakhoz, ha a gyermekét érte sérelem. Azt várnánk, hogy konfrontálódni fog fia bántalmazójával, mégis sikerült megfékeznie magát, vagyis inkább a fiának sikerült. Ez a csavar a film végén, az a néhány szó, amivel megállítja édesapját. A rövidfilm akkor hatásos, ha van egy csattanó, amely váratlanul ér.

NEM TÖRTÉNT SEMMI

Kata egy lakótelepen él férjével és 12 éves fiukkal. A kis Petivel az egyik nap szörnyű dolog történik. A szülőknek egy este áll rendelkezésükre, hogy eldöntsék, hogyan reagáljanak az esetre.

Írta és rendezte: Csoma Sándor

Szereplők: Láng Annamária, Molnár Levente, Varga Zétény, Kardos Róbert, Quintus Konrád

A tavaszi karanténhelyzet okán már online is elérhető vált Csoma Sándor filmje a magyar.film.hu oldalon. ■

▲ (KATT a linkre!)



Akikre büszkék vagyunk



Tóth Csenge pszichológia alapszakos végzős hallgatónk nem mindennapi sportágban hozza a kiemelkedő eredményeket. Pályafutásának alakulásáról, eddigi sikereiről és az elmúlt hónapok nehézségeiről is kérdeztük.

Mikor lett életednek meghatározó része a sport, azon belül is a karate? Miért pont ezt a sportágat választottad?

A sport már egészen kisgyermekkorom óta része volt az életemnek. Többféle sportágat is kipróbáltam a karate előtt, jártam teniszezni, úszni, mindig örömmel vettem részt az efféle tevékenységekben. A kyokushin karatét 2007-ben kezdtem el édesapám javaslatára. Fiatalkorában ő is karatézott és szeretne volna folytatni, az edzésekre pedig engem is magával vitt a bátyámmal együtt. Először csak „kötelező” jelleggel jártunk edzésre, nem voltam kiemelkedően tehetséges és a versenyeken sem értem el eredményeket. Időközben édesapám és a testvérem abbahagyta a sportot, de én egyre jobban megszerettem ezt a mozgáskultúrát és a harcművészet hátterében húzódó eszméket.

A komolyabb szintű versenyzést 2014-ben kezdtem el. A sok elszennvedett kudarcs és vereség arra ösztönzött, hogy szorgalmasabban és kitartóbban dolgozzak. Hittem, hogy a befektetett munkának lesz eredménye és ez beigazolódt. Még ebben az évben kijutottam az U16-os Európa-bajnokságra, ahol ezüstérmet szereztem, és azóta is a magyar válogatott, valamint a Harcosok Klubja Sportegyesület tagjaként képviselem hazámat.

Idén januárban kvalifikáltad magad a világbajnokságra, aztán augusztus 30-án sikeres 2. danos vizsgát tettél. Hogyan élted meg ezeket a sikereket? Mennyiben befolyásolta a felkészülésedet az augusztusi megmérettetésre a vírushelyzet?

Az Antwerpenben megrendezett 1. Fullcontact Karate Európa-bajnokságra minden erőmet bevetve készültem, hiszen csak az első helyezett kvalifikálhatta magát a világbajnokságra. Ráadásul a népes mezőny tele volt nálam idősebb és jóval tapasztaltabb versenyzőkkel, de mindezek ellenére bíztam benne, hogy legalább dobogóra állhatok. Végül a döntőig meneteltem, ahol egy régi riválisommal szemben maradtam alul. Büszke voltam magamra, mert várakozáson felül teljesítettem, de csalódott is, hiszen egy hajszálon múlt a kvalifikáció. A verseny után pár héttel azonban megkaptam a hírt, hogy az egyik európai versenyző visszamondta, a rangsor szerint pedig engem illetett a kvóta. Ezt a „véletlent” is sikernek könyveltem el, hiszen úgy érzem, megdolgoztam a sikerért és megérdemelten jutottam ki. A pandémiás helyzet miatt viszont a japán világbajnokságot elhalasztották, 2021-ben fogják megrendezni.

A januári sikerem után a következő célomra kellett koncentrálnom: a 2. dan (2. mesterfokozat) megszerzésére. Egy ilyen vizsgára nagyon nehéz felkészülni,

mert sokrétű tudást és magas fizikális teljesítményújítást várnak el a bizottság tagjai. A 3 órás technikai vizsgán minden mozdulatot, formagyakorlatot be kell mutatni a fehér öves anyagtól kezdve egészen a 2. danig. Itt nem csak a tudást, hanem az állóképességet is felméri. Ezután az erőnlétünkről kell számot adni. A vizsga záró része a küzdelem, ami annyit jelent, hogy övfokozattól, nemtől és kortól függően küzdelmeket kell teljesíteni friss, pihent ellenfelekkel szemben. Ez esetben 40x1,5 percet jelentett. A vizsgát sikeresen abszolváltam, de a felkészülés nem volt zökkenőmentes, hiszen a vírushelyzet miatt legtöbbször egyedül kellett készülnöm. Eljártam vizsgafelkészítő edzésekre és az edzőmre is számíthattam, de hiányoztak az elmaradt termi edzések.

Hogy néz ki egy napod? Mikor és mennyi időt edzel, illetve hogy tudod összeegyeztetni mindezt a tanulmányaidal?

Az első időszakban nagyon nehezen tudtam összeegyeztetni a tanulmányaimat az edzéssel, mert sokkal több órámm volt, mint most, az alapképzés utolsó évében. Szerencsére most már könnyebb megoldani, a tanárain is nagyon rugalmasak, segítőkészek. A jelenlegi helyzetben sajnos nincs mire készülnöm, mert eltörölték az összes megmérettetést, de egy átlagos felkészülési héten 8-10 edzésem van. Ebből 5 esti, teremben lévő karateedzés, amit a klubtársaimmal közösen végzek. Ezek 1,5 órás, általában erő- és képességfejlesztő vagy küzdőtechnikai edzések. Emellett heti 2-3 alkalommal konditerembe szoktam járni a gyorsaság és a dinamizmus fejlesztése céljából. Szintén heti 2-3 alkalommal pedig reggelente futó-, illetve lépcsőző edzéseken veszek részt. Nagyon élvezem ezt az életmódot, most is heti 5-6 alkalommal edzek egy héten, hogy formában maradjak. A tanulást

sem igyekszem elhanyagolni, tervezés kérdése az egész, így jut időm mindenre.

Miért a pszichológia szakot választottad? Hogyan érzed magad Egyetemünkön?

Mindig is érdekelt az emberi lélek, hogy a dolgok miért és hogyan történnek. Szerettem volna megérteni a magamban és a másokban lejátszódó folyamatokat, érzéseket, és azt gondolom, ehhez egy kis empátia is szorult belém.

Nagyon jól érzem magam a Károlin, mert összetartó a közösség, a diáktársaim és a tanárain is nagyon segítőkészek. Nincs olyan benyomásom, mintha csak egy kód lennék a rendszerben, a legtöbb oktató azon van, hogy elsajátítsuk az általa adott tudást és gyakorlati tapasztalatra tegyünk szert. Emellett az egyetem változatos programokat és fejlődési lehetőséget nyújt mindenki számára.

Meddig tervezed a profi sportpályafutásodat?

Őszintén szólva, ezen még nem gondolkoztam. Vannak olyan céljaim, amiket mindenképpen el szeretnék érni a sportkarrieremben a versenyzés terén, ilyen az Európa-bajnoki és a világbajnoki cím elnyerése. Ugyanakkor tudom, hogy egy idő után az ember kiöregszik és már a versenyzés öröme nem adja meg neki azt a pluszt, mint régen. Mindig jönnek fiatalabb, gyorsabb, ügyesebb versenyzők, így addig tervezem folytatni, ameddig sikeres tudok maradni és élvezem azt, amit csinálok.

A pszichológia szak elvégzése után mik a terveid? Szeretnéd mesterszakon is folytatni a megkezdett tanulmányaidat?

Az alapképzés elvégzése után mindenképpen szeretném folytatni mesterszakon a

“

„addig tervezem folytatni, ameddig sikeres tudok maradni és élvezem azt, amit csinálok”

tanulmányaimat. A diploma megszerzése után sportpszichológiát szeretnék tanulni a Testnevelési Egyetemen, hogy később majd sportpszichológusként segíthessek a versenyzőkön a minél kiemelkedőbb eredmények elérésében. ■



Fotó: Király Zsanett

TÓTH CSENGE

pszichológia alapszakos
végzős hallgató

#KREatív: hallgatói alkotások

EGY ÉLET TÖRTÉNETE (részlet)

Csillagfényes ég alatt ül egy fáradt árny
egy fiatal kedves csodás lány,
ki pennáját úgy forgatja kezében,
mint egy évezreddel korábban
mikor még más volt. Önnön maga árnyéka.
Ki sose mert álmodni ébren.

Az égbolton felbukkan a kerek hold,
fúj a lágy kellemes tavaszi szél,
úgy érzi valamit neki akar mesélni.
Tán egy történetet? Igen, azt mi benne él.
Mélyen belemerülve gondolataiba nem hallja,
hogyan ág reccsen s egy alak ül le mellé.

A férfi betakarja karjával szerelmét.
Tudja, hogy a lány gondolatit érzéseit
rímbe szedve katonás sorban papírra veti.
Azt is sejti rég múlt idők foszlányait
hagyja, hogy sodorja messzire a szél.
Látja művésznője, királynője arca boldogságtól ragyog.

Oláh Georgina

gazdálkodási és menedzsment alapképzés
I. évfolyam

Lemaradtok az élettől,
De te nem maradtál le semmiről.
Kis dobozban a nyár szaga,
Árulkodik még szép idők dala.

Csik Angéla Edit
szociálpedagógia alapképzés
I. évfolyam

*Seffer Valentina,
református hittanoktató, alumni hallgatónk alkotása*

EGY ÜLDÖZÖTT PROTESTÁNSSAL A ZÁRKÁBAN XVI. SZÁZAD

Oly csöndes és magányos az éj,
valami világi a börtönből menten kitép.
Rácson keresztül nézem a fehér holdat,
s gondolkodom te vajon hol vagy?

Hideg a zárka, hitünk győzelem,
míg élünk az életünk egy nehéz küzdelem.
Tiszta hitünk ragyogó páncélja,
tudjuk, hogy Istentől életünknek célja van.

Oh de bűnös az ember!
Oh, de viharos a véres tenger!
Zárkában elalvás előtt imádkozom,
csak hozzád, hozzád fohászkodom.
Győzd le Krisztustól jött hitem az embert,
a Sátán oly sok embert a kárhozatban elvert.
Te vagy a Felség, Igazság, Győzelem,
bármilyen lesz holnap, én a bűnös fő az életet nyерem.

Testvérek, hit testvérek, utolsó éjszakánk talán,
vérünk nem csak egy csepp a mártírok falán.
Küzdvé ragadd meg az Urat,
és Ő megfog, felemel és mindent meg is mutat.

Hitünk győzelem, élet, Krisztusi fény,
sose adjuk még ha folyjék is a vér.
Ha kell szenvedünk, de sosem halunk meg,
nekünk az utódoknak Istent dicsérve emlékeznünk kell!

Széplaki Máté

teológia-lelkész osztatlan képzés
I. évfolyam

HORTOBÁGY

Könnyed szellő simogatta végig napbarnított bőrét, fűszálak csiklandozták talpát. Messze-messze csak a síkságot és pusztát látott, tökéletes egyenletes távolba. A nap égette bőrét, de a nyári szellő simogatása olyan volt akár szerelme érintése.

Csak hallotta, hogyan is nézhet ki a táj, olvasta és próbálta elképzelni, de sose hitte volna, hogy ilyen, hogy ennyire magával ragadó és tiszta. A béke átjárta minden egyes porcikáját, minden egyes idegszállját.

Kitárta karjait és behunyta a szemét, érezte a nyár és a fű finom illatát. A szél gyengéden belekapott ruhájába, finoman játszott a szellő a szövettel, a lány kicsit bele is ringott a levegő ringatásába. Szabadnak érezte magát és boldognak.

Majd megrezzent a telefonja és neki vissza kellett térnie a világába. Kinyitotta szemét, mély levegőt vett, és mielőtt vissza vette volna csupasz lábára a magas sarkút és vissza pattant volna autójába egy újabb mély levegőt vett a Hortobágy mezején.

Szatmári Tekla

jogi felsőoktatási szakképzés

I. évfolyam



Csehi Dóra Anasztázia alkotása,
szabad bölcsészet alapképzés
II. évfolyam

ÉN VERS

Én egy szorgalmas diák vagyok,
Csodálkozom a tanárságon!
Hallom, ahogy mások erről vélekednek,
Látom, ahogy mások ezért furcsán néznek.
Akarom, hogy tanár legyek, hogy én is segíthessek!
Úgy teszek, ahogyan tennem kell,
Úgy érzem, hogy jól cselekszem!
Megérintem ezzel tudatom mélyét,
Aggódok, hogy elveszítem hitét.
Megértem, hogy hosszú még az út,
De álmodozásom sosem múlt!
Próbálkozom sok mindennel,
Remélem, hogy egyszer én is tanár leszek!

Farkas Dániel Sándor
történelem mesterképzés
II. évfolyam

METAMORFÓZIS

Még lárvá sem volt, mikor elnyomták,
Mint egy cigaretta csikket az úton.
Csonka bábban születtek hajdanán
A hegek a lélekben, s a sebek a húson.
Csak pete volt először: büntelen,
Szendén fürkészte a nagy világot,
Eklektikus passzusok képe ez,
Mely átölel vihart és átölel virágot.
Most rezenő szárnyakkal elsuhan...
Nem csak ő figyel, mások is nézik.
Feladni, veszteni, elbukni soha,
De remélni, akarni, küzdeni végig!

Solti Kata

tanító alapképzés

II. évfolyam

A COVID-VÁLSÁG LELKI VETÜLETE

A Károli Bölcsész Hallgatói Önkormányzata Vallás és pszichológia című kerekasztal-beszélgetéssorozatának második felvonásán a vallás és a pszichológia területéről várt véleményeket, lelkészek és pszichológusok válaszoltak a 2020-as év égető kérdésére, vagyis, hogy ki segít, ha baj van? A hitet vagy a tudományt hívjam segítségül krízisek, pandémia és egzisztenciális válság idején? Cél a közös pontok keresése, hogy a kettő kéz a kézben járjon, egymással együttműködésben.

Parti Benedek moderátorként a következő kérdéssel indította a beszélgetést:

„Hónapok óta tapasztaljuk, milyen érzés, ha elveszítjük a kontrollt és nem tudjuk befolyásolni az események kimenetelét. Tervek borulnak fel és napról-napra változik az életünk. Évezredekig az egyházak, a vallások foglalkoztak a lelki bajokkal. Őket keresték föl az emberek a mindennapokban és egyfajta irányítúként működtek. Az a kérdés, lehetséges-e, hogy a jelenlegi járványhelyzetben az emberek inkább a pszichológushoz fordulnak, illetve visszavonulhat-e Isten az életünkben, hiszen a lelki békénkhöz, a boldogságunk eléréséhez egyébként már egy pszichológus is utat tud mutatni?”

M.Zs.: A munkámban és a világban is a vallás vagy inkább lelkiség, spiritualitás és a pszichológia kiegészítik egymást. A március óta fennálló állapot során mind a kétféle szakemberre nagy

szükség van. Pszichológiai oldalról a segítségkérések megsokszorozódtak. Erre a pszichológusok gyors reakciója 3-5 óra jótékonysági felajánlása volt, ami elsősorban azoknak nyújtott segítséget, akik a járványhelyzettel és annak következményeivel kapcsolatban – főleg az egzisztenciális szorongással – volt problémájuk. Az egzisztenciális szorongásról tudjuk, hogy a világban való helyünket, a világképünket és világértelmezésünket érinti, ami mindenképpen fölvet egy spirituális kérdést is.

M.T.: Ha Jézus nagyparancsolatából indulunk ki, hogy „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből” (Máté 22:37), akkor egyértelmű, hogy a pszüché, az ember lelki élete a teológia szerves része. Bár a spiritualitás kiszerveződött az egyház alól, nem gondolom, hogy a lelkészeknek ezt a kettőt szét kellene választani. Hiszem, hogy a spiritualitás része egy biblikus jellegű pszichológia, csak ezt régebben a puritánok vagy a pietisták nem pszichológiának hívták. Eleve elnagyoltnak éreztem a kérdésfeltevést, hogy „pszichológia és vallás”. A keresz-

ténységre nem egy vallásként tekintünk a sok közül, hanem egy útként, amelyet az egyház képvisel. Ez az út jelentősen különbözik a többi vallási hagyománytól, mert a kereszténység nem a viselkedésre, a külső magatartás megváltoztatására irányul, hanem a szívünk, a legbelsőbb valónk megújulására: egy újjáteremtésre.

G.B.: A járvány közelebb hozta a szenvedés és halál kérdéskört, ami a civilizációnk hétköznapijaiból el van távolítva. Eszembe jutott egy idézet, amit Pilinszky János mondott Popper Péternek. Lényegében azt mondja, hogy azért utálja a pszichológusokat, mert szerintük problémamegoldásokra van szükség, de igazából tragédiák vannak és az embernek kegyelemre van szüksége. Munkám során viszont a tanácsadásban, a terápiában vannak olyan technikák problémák megoldására, melyek alapjai elméleti szinten a pszichológiában nyugszanak és működnek annyira, hogy a szenvedést lehessen velük enyhíteni, és persze vannak a tragédiák, amikor nem egy proaktív megoldáskeresés folyik, hanem jelenlétet és csendet tudunk kínálni. Vallásos emberként az az

❗ A BESZÉLGETÉS RÉSZTVEVŐI:

Dr. Mírnics Zsuzsanna: klinikai szakpszichológus, a BTK Pszichológiai Intézetének egyetemi docense

Dr. Borsi Attila: a BTK Szabadbölcsészeti Tanszékének egyetemi docense

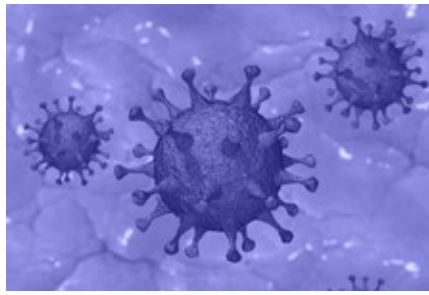
Gombai Balázs: szakpszichológus

Márkus Tamás András: az Őrmezői Református Gyülekezet missziós lelkésze; a KRE Hittudományi Doktori Iskola hallgatója



érzésem, hogy az egyházban mintha mindenre választ akarnának adni, pedig a mai ember számára nem annyira adnak választ a szenvedéssel és halállal kapcsolatos kérdéseikre. Nehéz találni olyan helyet, ahol úgy vannak együtt velünk a nehézségben, hogy ne Isten akaratáról prédikálnának, hogy a nehéz helyzetet igenis el kell fogadni, mert Isten gondot visel. A mai embernek ez nem biztos, hogy kapaszkodót nyújt.

B.A.: Inkább a keresztyén gondolkodás oldaláról közelítenék a vallás helyett, mert előbb definiálnunk kellene, hogy miről is beszélünk, ha vallásra gondolunk. A kérdésünk inkább az, hogy hogyan lehetnénk abban segítségül, hogy ne az Isten jelenlétéből való visszavonulást válasszák egy ilyen helyzetben megoldáskeresés tekintetében. Ugyanis a keresztyén gondolkodásban az a tanításunk és személyes bizonyosságunk, hogy Isten nem vonul el a világ életéből. Amire ez a járvány rámutat, az a keresztyén gondolkodásban mindig ott volt, de a járvány még inkább szembesít minket azzal, hogy az Isten és az ember találkozása az egy mély dráma. Dráma, aminek van megoldása. A hitünk szerinti megoldás nem olyan, amelyet könnyed emberi történettel helyettesíthetnénk. Ebben a nagyon mély feszültségben Isten találkozik az ember valóságával, ünnepnap vagy hétköznapi státusával és a jelenlegi helyzetével is, amikor a legtöbb ember kérdése úgy kezdődik, hogy „Miért”. A legfontosabb azt felmutatni, hogy egy ilyen helyzet nem kell, hogy arra kényszerítse az embert, hogy visszavonuljon Isten jelenlétéből és Istent tehetetlen, erő és hatalom nélküli valóságként lássa ilyen helyzetben, hanem sokkal inkább megerősödjön abban a bizonyosságban, hogy az, ami Isten és ember találkozásának nagy drámájában végbemegy, olyan biztonságot nyújt az ember számára, hogy még egy ilyen helyzetben is erőt tud adni. Adódhatnak olyan súlyos helyzetek, ahol valóban komoly szakmai segítségnyújtásra lehet szükség, ami nem pótolható más úton-módon.



M.T.: Olyan válaszra van szükség, ami a végső határhelyzetekkel foglalkozik. A diszkomfortérzet a lelkész számára mindenképpen fontos, mert előfeltételezi, hogy a problémát felismerje. Az evangélium szerint ez a bűn és annak következményei mind az ember saját életében, mind pedig a világban. Bizonyos értelemben jó, hogy az ember ilyen mélyre jutott, csak ne tolja el magát a felismerést, mert ez egy lehetőség. Aki mélyre jutott, és saját gyarlóságának és bűnösségének a tudatára ébredt, az fogja elfogadni Isten hozzá lehajló kegyelmét. A bűn ismeretben, lelki diszkomfortérzetben megjelenik egy olyan probléma, amit a pszichológia nem tudom, hogyan tud kezelni. A bűn miatti megszorodás pedig egy olyan tapasztalat, amit nem lehet megspórolni, mert ha kiiktatjuk, akkor nem jutunk el a valódi megoldáshoz. Az evangélium hirdetéséből is kezd kiveszni ez a vonal, mintha egy betegség tüneteire csak azt javasolnák a szenvedőnek, hogy vegyen be egy fájdalomcsillapítót vagy egy altatót.

G.B.: Az ember visszavonulása Istentől bizonyos mértékig már lezajlott. A legtöbb ember nem úgy gondolkodik magáról, hogy bűnös. Ma már a problémák és megoldások nyelve sokkal inkább lélektani, mint keresztyén teológiai. Ha valaki feltesz egy kérdést egy problémához kapcsolódóan nem biblikus, hanem lélektani fogalmakat használnak a beszélgetést folytatók. Sok ember számára nem érthető és követhető a teológiai beszéd.

M.Zs.: Amikor hozzám elhangzik egy konkrét kérdés, megpróbálok adni rá egy konkrét választ. Előfordulhat, hogy a stressz miatt fáj a fejem, de mivel nem tudom azonnal megszüntetni a stresszt, inkább beveszek egy fájdalom-

csillapítót. Az emberek praktikus problémái szükségessé teszik a praktikus megoldásokat, miközben ennél mélyebb megoldásokra is törekedni kell, melyek általában időigényesek. Nem biztos, hogy a veszélyhelyzet időtartama elég ahhoz, hogy mélymegoldás szülessen. Nem minden megtérés gyors, és nem minden befelé fordulás történik valamilyen kritikus esemény hatására, hanem sokan belenőnek a hitbe és már eszközként használják azokhoz a problémákhoz, amelyek őket érintik. A hit és a vallás nagyon jó eszközöket tud adni, melyeket vallásos megküzdéseknek hívunk, de a pszichológiában tapasztalatom és tudásom szerint vannak másfajta megoldások is. Azokra a kérdésekre, melyeket lelki területen kevésbé tájékozott, nem hívó kliensek tesznek fel, azokra praktikus válaszokat szoktam adni, mert saját tapasztalatom szerint azok működnek.

B.A.: Kizárt, hogy a keresztyén gondolkodás ne ismerné föl, és ne tudna megfelelőképpen szembesülni azzal a létproblémával, amely az emberi életet napjainkban körülveszi és meghatározza. Nehéz abban a kategóriában gondolkodni, amiben vagyunk, mert vallást tárgyalva nem feltétlenül hitről, hanem rítusokról, bevett gyakorlatokról beszélünk. Amikor hitről beszélünk, az lehet a vallásosság tartalma, de sokkal többről szól. Bevallom, hogy szkeptikus vagyok a vallásosság párhuzamba állításával a hittel kapcsolatban, sőt, adott esetben kritikusan is szemlélem, de épp a hit sajátossága ad erre lehetőséget. Fontos látni, hogy a vallásosság nem biztos, hogy olyan Istenhez való közelséget vagy akár lelkeséget jelent, amely valóban kifejezi, mi van egy aktív hitgyakorlat mögött. Nehéz a kettővel együtt gondolkodni. A vallás esetén egy megismerhető jelenségtömeget vizsgálunk, azok hatását és formáit. Amikor hitről van szó, akkor vizsgálunk mélyen egzisztenciális kérdéseket, amiből aztán lehet vallásgyakorlati elemekre következ-

tetni. A jelenlegi helyzet vizsgálatának is fontos kritériuma, hogy figyeljünk ezekre a különbségekre.

M.T.: Elhangzott, hogy az emberek nem a vallás fogalomrendszerében mozognak, csak hogy a pszichológiának is megvan a maga terminus technicusa. A keresztény fogalomrendszer kijelentés alapú, ezért nem változtatható. Ha Bibliával megyek fel a szószékre, akkor azt a szöveget fogom felolvasni, de modern fordításban és a hallgatók életére vonatkoztatva. A lelkésznek nem az a dolga, hogy a Biblia szövegeit a pszichológiai fogalmakra adaptálja, hanem hogy ezeket megmagyarázza és megtanítsa a hallgatóinak. A fogalmi állomány itt teljesen adott. Luther nem szórszálhasogatás céljából ragaszkodott a megigazulás fogalmához, hanem mert ez fejezi ki a szabadulást az egzisztenciális szorongásból, amit ő is megtapasztalt. Félt attól, hogy Isten elítéli a bűnei miatt és rájött arra, hogy hit által igazul meg. Ezzel a szóval kell átadnom, de megmagyarázhatom. A bűn szót szintén nem cserélhetem ki, hiszen akkor már nem azt a tapasztalatot jelölne, amit jelöl.

M.Zs.: Fantasztikus az a közösségi munka, ahogyan a lelkészek praktikus módon segítik a gyülekezetüket, viszont miközben a komoly lelki bajban élők súlyos önhibáztatással küzdenek és előfordul, hogy büntetik magukat, nem célravezető az a narratíva, ami tovább fokozza bennük a bűnösségüket. Fontos egy-két kérdést tisztázni lelkész és pszichológus kommunikációjában. A bűn említésének van helye és értelme, csak nem mindenki egyformán érti. Ezért fontos, hogy lelkész oldalról ne ugyanúgy szóljunk ahhoz, aki tényleg nagy bajban van és inkább a megtartást, támogatást, feltétel nélküli szeretetet igényli, mint egy olyan emberhez, aki számára aktuálisan könnyebben és saját életére hatékonyabban értelmezhető fogalom a bűn. Munkám során töreksem megtalálni a határt, hogy mennyit

bír el egy ember. Nem kérdés, hogy a bűnről fontos beszélni, csak a magam munkájába nehezen behozható fogalomnak találom, mert azt tapasztalom, hogy sokkal hasznosabb, ha kihozom az embereket a bűnösség-érzésükből.

G.B.: Megpróbálom lefordítani lélektani fogalomra a keresztény bűn fogalmát. Ha jól értem a Biblia szerint a bűn kívülről került az emberbe. Jön Ádám és Éva története a kígyóval. Az a bűnhöz való katolikus hozzáállás, hogy a bűnt körül kell határolni a lelkünkben és ki kell tenni onnan valamilyen módon. Távolságot kell tőle venni, elutasítani, akarattal küzdeni ellene és Isten kegyelmét igénybe venni. Valamilyen szeparációval, leválással, távolságtartással kell kezelni. A pszichológiában megjelenik egy pozitív, idealista emberkép, hogy tulajdonképpen mindenki csak beteg, lelki problémákkal küzd, de ha mi azokat megoldjuk, önmagától jó ember lesz. Benne van a lényében, hogy jó. Nem kell ezzel külön foglalkozni, csak megoldani a traumákat és leküzdeni a nehézségeket. Társadalmi szinten a külső körülményeket is meg kell javítani. Ha ez is megvan, automatikusan elindul a kivirágzás és egy jó embert fogunk kapni. A vallás abban az értelemben realistább, hogy ez nem biztos, hogy így van. Jézus történeteiben úgy látom, hogy nem csak beszélt és tanított, hanem rengeteg konkrét betegséget meggyógyított, ami hozzájárult az akkor őt körülvevők belé vetett bizalmához és hitéhez. Önmagában átadni a Biblia tanítását valahogy nem tűnik elégnek, mert valahogy el kéne juttatni a nem hívőket a hithez, de mitől kapja azt meg valaki? Erre a protestáns válasz annyi, hogy Isten kegyelmén múlik, de ha a Bibliát olvasom, benne van az is, hogy ez a kegyelem mennyire élhető át. Nem tudom elképzelni, hogy intellektuális folyamatként el lehet jutni ehhez a tapasztaláshoz.

B.A.: A pszichológia az ember oldaláról közelítő tudományként jelenik meg és az



embert a maga valóságában, tetteiben, gondolataiban méri, addig a keresztény gondolkodás szerint a bűn-kérdésben is sokkal inkább egy olyan státusban gondolkodunk, amely az Isten és az ember kapcsolatában való váltásnak a helyzetét jelenti, ami tulajdonképpen egy közösségtörés. Nem véletlenül kap nagy hangsúlyt a protestáns tanításban a megigazulásra vonatkozóan a helyreállítás gondolata. A kérdésünkben a lelki béke elérésének mikéntje is felmerült, ami egy regeneratív folyamat, valaminek a helyreállítása. Amikor bűnről beszélünk, nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy azt ne kapcsoljuk össze a mai ember számára megszokott értelmezéssel, ugyanis a közgondolkodás szerint a bűn fogalomhoz társul a bűnelkövetés, büntetés, bűncselekmény, büntetésvégrehajtás stb. fogalma. A keresztény gondolkodásban a bűnösség egy olyan státusz, amely a keresztény antropológia szempontjából az emberi élet alapvető egzisztenciális státuszproblémája, melyre megoldást kell találni. Mivel azt mondjuk, hogy az ember számára ez lehetetlen, ezért ez valóban egy külső forrásból jön és kívül is marad, mert pont ebben kell nekünk újra és újra megújulni. Korábban mondtam, hogy valóban vannak helyzetek, amikor olyan segítségre van szükség, amely megfelelő szakembert igényel nem megfélemlítve arról, hogy van egy alaptörténetünk, miszerint helyreállításra van szükségünk. A lelki békesség sem egy statikus dolog, de a XXI. század emberi problémája, hogy megpróbáljuk statikusan megragadni, hogy ami már a kezembben van, az biztosítsa a biztonságérzetemet. Természetesen ez így is van, de ahhoz, hogy lelki békém legyen, azon dolgozni és azért tenni kell.

A következő kérdés a pszichológia és a vallások ellentétével kapcsolatos. A pszichológiában folyamatos a megújulás, új elméletek születnek, a pszichológusok jelenleg is kutatásokat végeznek az aktuális helyzet feltérképezéséhez, míg a vallások és az egyházak gondolkodása több ezer éve változatlan. Ez jelenthet-e versenyelőnyt a pszichológia számára és hátrányt a vallásnak, vagy ez éppen fordítva történik?

B.A.: Nem gondolom, hogy a keresztény gondolkodás nem újul meg, ugyanis ez alapvető szükséglet. Mindig késznek kell lennie interpretálni anélkül, hogy ezáltal a keresztény gondolkodás üzenete konform-kereszténységgé válna. Azt sem hiszem, hogy versenyeznünk kellene. Nagy bajnak tartanám, ha a keresztény gondolkodásnak versenyeznie kellene a pszichológiával. A keresztény üzenet átadása dinamikus, de tartalmában nem változik, mert ugyanarról a Krisztusról és megváltásról beszélünk.

M.Zs.: Mivel nem ugyanaz a feladata egy lelkésznek és egy pszichológusnak, értelmetlen rivalizálni. Fontos lenne lehatárolni egymásról a lelkész és a pszichológus feladatkörét. A régi jó mondás, hogy „segíts magadon, Isten is megsegít” valójában a vallásos önátadó megküzdés definíciójának felel meg, ami magában foglalja, hogy amit megtehetek a magam oldaláról, ami emberi mivoltomban lehetséges, mindenképpen feladatom megtenni, de azon a ponton, ahol véget érnek emberi lehetőségeim, ott van az az opció, hogy hagyatkozhatok Isten gondviselésére. Élhetek vele vagy mondhatom, hogy nem élek vele, mert lelki oldalról nem állok rá készen. Az én olvasatomban mást fejleszt egy lelkész és mást egy pszichológus, de van egyfajta átfedés.

M.T.: Egyetértek azzal, hogy nem jó a verseny, de naiv lenne azt mondani, hogy nincs verseny. Lehetne harmóniát

találni, de ahhoz teológiai fogalomkör megismerő keresztény lelkigondozásra lenne szükség. Ha nincs a kettő között eszmei kapcsolat, akkor ez nem tud megvalósulni. Jelenleg például a bűntudat vagy lelkiismeretfurdalás kapcsán teljesen más üzeneteket adnak lelkészek és pszichológusok. Lelkészeknek problémát okoz az, hogy az embereket egyre jobban érdekli a pszichológia, ezért sok lelkész úgy próbál eleget tenni az igényeknek, hogy szerez egy pszichológia-, vagy mentálhigiénés diplomát, vagy esetleg elvégez egy motivációs tréner képzést.

G.B.: A társadalmi diskurzus kerekasztalánál számos manapság releváns témában az érvényesen feltehető kérdések és hatható válaszok körét lélektani megközelítésben adják elő. Ilyenek a nemekkel, ökológiával, családdal, szexualitással kapcsolatos aktuális kérdések. Mind életvezetési kérdés, hogy praktikusán hogyan állunk hozzájuk. Jelenleg a helyzet úgy áll, hogy nagy többségében, ha bekapcsolunk egy vitaműsort, akkor nem a biblikus fogalomkészleten keresztül fogják a problémát megtárgyalni. Ez nem azért van, mert a vallás egy statikus dolog, bár konzervatívnak mondható bizonyos veleszületett elemei miatt, melyektől nem lehet eltérni. A kultúránk is ilyen, melynek Jézus Krisztus egy spirituális forrása, egy kút, amelyből felépült valami. Ha attól ellépünk, az már nem az a kultúra, mint ami felépült. Mindig újat találni és progresszívnek lenni nem feltétlenül meggyőző irányvonal. Fontos kérdés, hogy miként tudunk párbeszédbe lépni azokkal, akik mégis elléptek a forrástól, mivel tömegekről beszélünk.

M.Zs.: Legalább annyi átfedést látok pszichológus és lelkész életvezetési tanácsaiban, mint különbséget. Erről legszebben a valláspszichológiai szakirodalom szól. Azok az életvezetési tanácsok, amelyeket egy személy megkaphat arra vonatkozóan, hogyan éljen egészségesen, tartózkodjon a devianciától, a kapcsolatait próbálja stabilan intézni, olyan mérhető dolgok, melyek vallási

közeg hatására is megerősödnek mindenféle pszichológiai beavatkozás nélkül. Kemény tudományos bizonyíték, tonnányi pszichológiai szakirodalom igazolja, hogy mennyire hasznos, ami történik egy jól működő keresztény gyülekezetben. Lehetne egy metszete annak, amire ösztönözzük az embereket egy pozitív egészségpszichológiai keretben. Nem tartom károsnak azt a tendenciát, hogy sokan járnak mentálhigiénés szakra. A mentálhigiénés képzettség jó eszköz lehet lelkészek kezében is, mert egy kommunikációs módot tanít, melynek segítségével könnyebb az emberekkel szót érteni.

B.A.: Nagyon tetszik, amit Zsuzsa mondott, hogy a keresztény gondolkodásnak van egy nem forintosítható üzenete az örök életről, ami a lélekről, az élet megtartásáról, illetve megmentéséről szól. Ezzel semmi nem tud versenyezni, így teológusként soha nem gondolom, hogy versenyeznem kell. Az egy másik kérdés, hogy a pozicionálás hogyan megy végbe. A gondot mindig abban látom, hogy az ember oldaláról csak az emberi szempont figyelembe vételével próbálunk meg gondolkodni az ember lehetőségeiről. Ha ez viszont meg tud lelkesülni, képes olyan hatással bírni, ami nincs az ember kezében. Tiltakoznék az ellen, hogy az evangélium üzenetét életvezetési technikának nevezzük. A lelkiség nem metódus-kérdés, vagyis nem megszokott gyakorlatoktól függ. Az ember lelkével való törődés sokkal inkább egy élő dinamikus dolog. Ha az ember antropológiáját a Szentírás tükrében vizsgáljuk, jól látható, hogy van egy pszüché, amivel a pszichológia foglalkozik, a pneuma kifejezés pedig ritkább esetben alkalmazott az emberi lélekre, mint az Istenére, ahol nyilván egy másik dimenzióval van dolgunk. Ezért gondolom, hogy a pneuma és a pszüché dimenziója a mi értelmezésünkben egybe tartozik – a pneuma a pszüché fölött van és adott esetben magába is foglalja azt. Nekünk ebben versenyezni nem szükséges.



G.B.: Nagyon fontos kérdés, hogy az emberképbe beleértjük-e a spirituális dimenziót, vagy egy redukcionista emberképből építjük fel a világot. Küzdelem van kétféle út között: az önmegvalósítás-e a cél, vagyis az önmagunkban rejlő potenciálok minden áron való megvalósítása és az ebben való segítség, vagy az önmeghaladás, az öntranszcendencia és valami olyanhoz való kapcsolódás, ami nagyobb önmagunknál. A mostani világ egy redukált emberképpel dolgozik és ezt terjeszti. Ebből fakadnak különböző lelki problémák is. ■

i Maradandó gyógyulást és megoldást Isten adhat, de a pszichológia segít kezelni tüneteket, enyhíteni lelki fájdalmakat és feldolgozni megrázkódtatásokat. A kiszolgáltatottság érzésétől és halálfélelemtől Isten szabadít meg és képessé tesz egy, a hitből fakadó gyökeres változásra, életre szóló paradigmaváltásra, melyet az örök élet bizonyossága nyújt. Egyetemünkön a pszichológia és a teológia területéről is kínálkozik segítség, bőven van lehetősége a hallgatóknak kihez fordulni az Egyetemi Lelkigondozói Szolgálaton keresztül. Az e-mailes elérhetőségük: lelkigondozas@kre.hu, telefonon pedig a 06-30/1-556-271 számon 9-19 óráig hívható Major Sára, mediátor, coach, illetve Szentpály-Juhász Imre, lelkész és szupervízor.

i A teljes interjú Egyetemünk honlapjának Blog rovatában olvasható.



STUDYING IN HUNGARY AS A SYRIAN CHRISTIAN

BY AREEN NASSAR,
STUDENT OF PSYCHOLOGY BA

When the Arab Spring protests took place in the Syrian Arab Republic in early 2011, nobody would have ever anticipated the forthcoming agony on this mass scale. This ongoing turmoil in Syria has sadly torn most of the Syrian youths' dreams apart. However, my endless passion for helping the war-affected people motivated me to try getting involved in the recovery process of my war-torn country.

In 2016, I completed a 5-year semester-based pharmacy program at Tishreen University. In those years, I served as a youth leader at the National Evangelical Presbyterian Church in Latakia, affiliated to the National Evangelical Synod in Syria and Lebanon. At the same time, I was among those who dedicated themselves to helping Syrian displaced families by working as a healthcare specialist and community social worker with the department of ecumenical relations and development, affiliated to the Greek Orthodox patriarchate of Antioch and all the East.

This passion for supporting war-affected Syrians inspired me to further deepen my academic and practical knowledge. The Scholarship for Christian Young People offered by Hungary to pursue a master's degree in the field of social work in healthcare at Debrecen University proved to be an ideal way to realise the above aim. During my studies in Debrecen, I had also multiple opportunities to go well beyond the course requirements when I was pleased to represent Syrians at many seminars including the "Thorvald

Stoltenberg Seminar" in Norway, and the Social Enterprises and Community Development in Poland. Furthermore, I was admitted to join the Frigyes Verzár College for Advanced Studies and Talent Management Program (DETEP), as well as to speak about the impact of the Syrian crisis on life expectancy and mortality rate at the conference of Hungarian science in 2018.

In fact, it has been my great honour as a young Christian student, living in the crisis regions, to be accepted within the framework of the Scholarship for Christian Young People programme in Hungary. This beautiful country in the heart of Europe has given me opportunities to participate at the Csillagpont Reformed Youth Festival 2019, as well as certain events organised by the Hungary Helps programme, which included the opening ceremony at the Holy Angels Church, meeting Pope Francis at the Vatican, and the Hospitality Day organised by the Reformed church in Békésszentandrás. The incredible transformation I have experienced in my own life since arriving in Hungary has been always urging me to immerse myself in my studies and move closer to being able to help Syrians who have been experiencing doubt, grief, depression since the beginning of the current crisis. Therefore, I started noticing that the issue of mental health care has been a neglected topic in Syrian society for a long time. This is probably attributed to the stigma that is attached to people with mental problems that turn out to prevent many people who

need psychological care from seeking help. Furthermore, I have also perceived that some war-affected Syrian families are still suspicious about psychology, psychiatry and the usage of mental health services, which, in turn, created a negative perception of mental problems.

As a result, it was quite evident for me upon graduation in Debrecen that studying psychology is going to be my next step. This is because it will help Syrians overcome various psychological difficulties they are facing upon crisis. Additionally, it allows me to hear Syrians' voices, as well as tear down many of the myths that they believe about mental illness and psychological distress caused by the current conflict. Therefore, and while looking for the most renowned universities in Hungary, I became totally convinced that Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary is undoubtedly what I'm seeking to further study psychology. This is due not only to its world-class teaching and the welcoming services for international students but also to the fact that this university will give me, as a Syrian Christian student, the moral and spiritual values of Christianity.



As many students coming from regions full of crises, it was so hard for me to finance my studies. However, I was absolutely delighted and honoured to represent the Syrian Christian community in Hungary by being awarded the Károli Christian Scholarship to study Psychology for the academic year of 2020-2021. This prestigious scholarship set me miles ahead on reaching my goal by making a great contribution to my study at Károli Gáspár University. Furthermore, it allows me to work less and focus more on my studies which, in turn, would further motivate me to pursue academic excellence in the years ahead and explore my potential in assisting the needs of Syrians when I eventually return home.

Finally, I would like to express my high gratitude to all the professors and staff working at Károli Gáspár University of the Reformed Church in Hungary. In fact, I am surrounded by friendly Hungarian people who are giving me power and love. Special thanks to Mr. Gyula Sümeghy and Ms. Nikolett Csorvási from the International Relations Office for their continuous help to make my first days spent at the university formative and memorable.

Last but not the least, when life as a Christian student coming from Syria feels exceptionally challenging, I remind myself of the impact of my future work may have on Syrians' lives in their transformation towards becoming more unconditionally loving, tolerant, and compassionate people. ■



AREEN NASSAR,
student of Psychology BA



A képen (balról jobbra): Nyári Barbara (TFK HÖK alelnök), Szekér Lili (TFK HÖK tag), Czibor Réka (BTK HÖK alelnök), Kecskés Máté (TFK HÖK elnök), Ökrös Réka (EHÖK elnök), Ragány Dániel Kristóf (BTK HÖK elnök), Lakatos Rebeka (ÁJK HÖK elnök), Nagy Andrea (ÁJK HÖK alelnök), Hermann Zsombor (EHÖK Kulturális és Programszervező Munkaközösség vezető)

i Ökrös Réka másodéves jogász szakos hallgató, aki az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat alelnöksége után idén EHÖK elnökként folytatja közösségi munkáját. Tanulmányairól, terveiről kérdeztük.

HALLGATÓI PORTRÉ:

ÖKRÖS RÉKA

Először is engedd meg, hogy gratuláljak a kinevezésedhez. Korábban alelnökként tevékenykedtél, most pedig az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat elnöke vagy. Miért indultál az elnöki pozícióért?

Nagyon szépen köszönöm a gratulációt! Két év alelnökség alatt rengeteg tapasztalatot szereztem, beleláthattam az elnök példaértékű munkájába. Úgy gondoltam, hogy ez idő alatt megszerzett tudást elnökként tudnám a lehető legjobb módon kamatoztatni. Motivált engem az új pozíció, lehetőségek és feladatok.

Elnökként milyen célkitűzéseid vannak? Mit szeretnél megvalósítani a következő években?

Elnökségem alatt szeretném az ed-

dig megvalósult előnyös változásokat fenntartani, valamint azokat bővíteni. Még jobban szeretném a kommunikációt kiépíteni a vezetőség és hallgatók, valamint a karok között. Szinte ez az egyik legfontosabb feladat, hogy ebben fejlődjünk, leginkább ilyenkor, amikor a személyes konzultáció nem lehetséges.

Célkitűzéseim között van az is, hogy szorosabb kapcsolatot építsünk ki a többi egyetemmel a közös együttműködés érdekében.

Alelnökként már dolgoztál együtt az egyetemi karokkal, hogy látsd, ennek a tapasztalatnak a birtokában egyszerűbb dolgod lesz?

Úgy gondolom, szerencsés helyzetben vagyok, mivel akikkel eddig is dolgoztam, továbbra is velük tudom folytatni a közös munkát. A kari HÖK elnökökkel és alelnökökkel régóta ismerjük egymást, az évek során egy összeszokott EHÖK alakult ki, így hatékonyan fogunk tudni dolgozni. Váratlan helyzetek és problémák



mindig adódnak, azonban ezeket a legördülékenyebben próbáljuk megoldani.

Idén nyáron elmaradt a gólyatábor a kialakult járványhelyzet miatt. A HÖK életében minden gólyatábor fontos rendezvény, hiszen itt ismerkedtek meg először az új hallgatókkal. Idén mit tudtatok tenni a gólyák beilleszkedésének segítésére?

A gólyák számára nehezítette a személyes kapcsolatok kiépítését a gólyatábor elmaradása. Ennek ellenére karonként biztosítottunk egy-egy napot augusztus végén a gólyatalálkozók megrendezésére, amelyek kisebb csoportokban voltak megtartva a megfelelő óvintézkedések mellett. Az összes kari önkormányzat kihozta a helyzetből a maximumot és a legjobb tudásuk szerint segítette és mai napig is segíti az elsős hallgatókat. Személyesen én is nagyon sajnáltam, hogy elmaradt. Számomra is ez volt az első év, amikor kimaradt a gólyatáboroztatás. Bízom benne, hogy az idén tervezett gólyatábort jövőre meg fogjuk tudni tartani biztonságos körülmények között, valamint a további programjainkat is, amelyet a járványhelyzet miatt nem tudtunk megvalósítani.

Az Állam- és Jogtudományi Kar jogász szakos hallgatója vagy. Miért erre a képzésre jelentkezted? Egyáltalán annak idején miért a Károli Egyetemet választottad?

Mindig is érdekelt a jog és úgy gondoltam, hogy először a jogi asszisztens képzést kezdem el, hogy betekintést nyerhessek a jogi pályába. Mivel az első félévben megismerkedtem az Egyetem családjával, légkörével, az oktatók segítőkészségével, közvetlenségével, így már tudtam, hogy itt szeretném tovább folytatni a tanulmányaimat a jogász képzésen. Annak idején azért választottam az Egyetemet, mert úgy gondoltam, hogy a tanulmányaim alatt minőségi képzésben lesz részem. Életem egyik legjobb döntésének tartom

azt, hogy ide jelentkeztem, mivel olyan barátokra tettem szert, akikre az egyetemi évek után is számíthatok.

A jog területén belül mivel szeretnél majd leginkább foglalkozni? Van már konkrét elképzelésed a jövőre nézve?

A különböző jogterületek egyikétől sem határolódtam el, mindegyiket hasznosnak tartom, mivel a diploma megszerzéséig van még pár év előttem. Az elnökség után szeretnék már a szakmában elhelyezkedni, polgári joggal foglalkozó ügyvédi irodában gyakornokként vagy pedig cégnél. A nyár folyamán is volt lehetőségem tapasztalatot szerezni, mivel egy cég jogi osztályán dolgozhattam.

Hogyan ismerkedtél meg annak idején a Hallgatói Önkormányzattal? Mi volt az első benyomásod róla?

Jogi asszisztens szakreferensként kerültem be az Állam- és Jogtudományi Kar Hallgatói Önkormányzatába, majd későbbiekben a különböző bizottságok munkájában vettem részt, valamint a közösségi programok szervezésében. Első benyomásomat a saját gólyatáboromban szereztem. Ott tapasztaltam meg először, hogy a HÖK milyen fontos szerepet tölt be a hallgatók életében és hogy milyen fontos közösségformáló szerepük van.

Az Egyetemen kívül mivel foglalkozol szívesen szabadidődben?

Szabadidőmet általában a barátaimmal töltöm. A legjobb barátaimat 10 éves korom óta ismerem, nagyon fontosak számomra. Hétfőgén, ha nincs fontos elfoglaltságom, hazautazom Pápára és a családommal vagyok. Szeretek otthon lenni, mivel ott tudok igazán kikapcsolódni és új erővel feltöltődni. Hétköznap is ugyanúgy tartjuk a kapcsolatot napi szinten telefonon a szüleimmel és nagyszüleimmel is, akiket sajnos már nagyon rég láthattam. Ezenkívül szívesen

olvasok életrajzi és divattal kapcsolatos könyveket és folyóiratokat, melyekből mindig inspirálódok. ■

“

„Életem egyik legjobb döntésének tartom azt, hogy ide jelentkeztem.”



ÖKRÖS RÉKA
másodéves jogász
szakos hallgató

Online Programajánló

A járványhelyzet miatti szigorítások következtében ismét bezártak a mozik, színházak, hangversenytermek. Azonban nem maradunk élmények nélkül most sem, hiszen számtalan lehetőség közül választhatunk. Háromféle lehetőségre szeretnénk most felhívni a figyelmeteket, melyekkel az otthon töltött estékre tervezhettek színvonalas programokat.



Színházi előadások online térben Kapcsolj a Színház Tévére!

„A színházat nem lehet bezárni! A színházat nem lehet helyettesíteni! A színházra szükségünk van!” – hívja fel figyelmünket Kovács Patrícia színművész, a Színház TV házigazdája. Itt már a távolság sem akadály, hiszen bárhonnét elérhető előadások várják az érdeklődőket, illetve lehetőségünk van olyan darabokat is megnéznünk, melyekről eddig mindig lemaradtunk, mert elkaptuk a jegyeket... A Színház TV professzionális, élő előadásokat közvetít a világ minden részén, egy időben. Minden csütörtök este az ország legnevesebb színházainak legjobb élő színházi előadásaival vár a szinhaztv.com.

Regisztrálj és ülj be az előadásra!

www.szhaztv.com

◀ (KATT a linkre!)

Színház – korlátlanul, online

Élő és rögzített színházi előadások sorozatával várja az érdeklődőket az eszhaz.hu is. Az Alapítvány a Magyar Színházakért célja a magyar színházi kultúra és tradíció megőrzése, megörökítése és fejlesztése, illetve a színházszerető közönség kiszolgálása és a színházi szakma támogatása is.

További információkat itt találsz! www.eszhaz.hu

▶ (KATT a linkre!)



Könyvajánló



Dragomán György: Főzőskönyv. Magvető Kiadó. 2020

„Hinnünk kell abban, hogy fogunk még terített asztal mellett önfeledten enni és beszélgetni.”

Az olvasás és főzés kedvelőinek ajánljuk Dragomán György decemberben megjelenő könyvét. A Magvető Kiadó gondozásában megjelenő Főzőskönyv nem egy hagyományos szakácskönyv, hiszen már az alcíme is erre utal: Írások főzésről és evésről. A fehér király méltán népszerű szerzője mindig is szeretett főzni, többször osztott meg már recepteket közösségi oldalán is. Akár karácsonyi ajándéknak is remek ötlet!

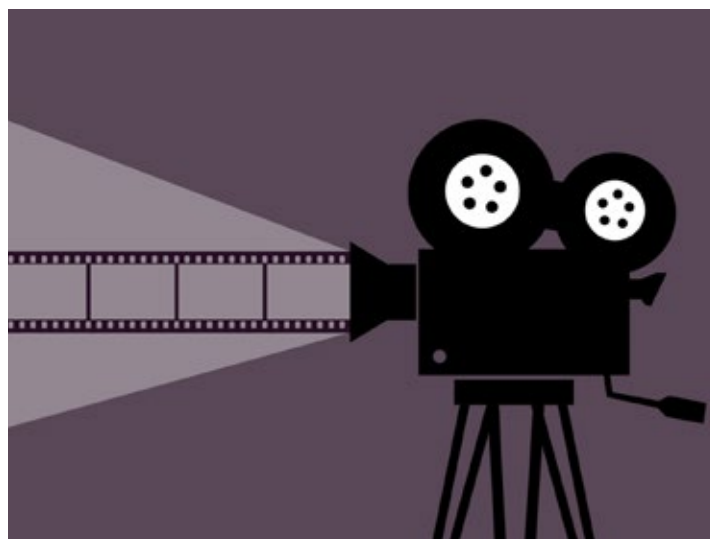


Folytatódnak a Müpa Home online közvetítései

A világ legkiválóbb művészeivel és legizgalmasabb alkotóival találkozhattok otthonotok kényelmében a már jól ismert időpontokban. Az intézmény egyedülálló módon ad helyet a komoly-, kortárs-, könnyű-, jazz- és világzenének, operának, új cirkusznak, táncnak, irodalomnak, filmnek egyaránt. Műfajtól függően 19:00-kor, 19:30-kor vagy 20:00-kor nyílnak meg a Müpa virtuális hangversenytermei és számos, a házban élőben (de közönség nélkül) zajló előadást közvetítését tekinthetitek meg a Müpa honlapján, Facebook-oldalán és YouTube-csatornáján.

Emellett korábbi, felejthetetlen előadásokat is elérhetővé tesznek a közönség számára. Kövessétek figyelemmel a Müpa felületeit az aktuális műsorokról. www.mupa.hu

◀ (KATT a linkre!)



Bezártak a mozik, helyette beülhetünk a Távmoziba!

A Budapesti Távmozi a tavaszi járványhelyzetben akkora népszerűségnek örvendett, hogy a mozik nyári újranyitása után is megmaradt különleges moziélménynek. A Művész, a Toldi, a Kino Cafe, a Tabán, a Puskin és Corvin mozi kínálatából itt választhattok:

<https://film.artmozi.hu/>

◀ (KATT a linkre!)



Lackfi János: Hej, Sionról fúj a szél... Harmat Kiadó. 2020

Mostantól a legszebb és legismertebb népdalaink dallamára és ritmusára énekelhetjük a Biblia ősi zsoltárainak üzenetét. Ahogy a szerző fogalmaz: a hagyomány két hatalmas folyója torkollik itt egymásba.

A kötet Lackfi János költő, író, műfordító negyvennégy bibliai ihletettséggű versét, zsoltár-átdolgozását tartalmazza, melyekből tíz felkerült Molnár György megzenésítésében a könyvhöz tartozó CD-re is. A jól ismert népi dallamokat Lackfi Johanna előadásában, valamint a dalszerző és zenésztársai tolmácsolásában modern, világzenei formában hallhatjuk. A népdal-zsoltár különleges zenei élmény és dicsőítés is egyben.

KOLLÉGIUMBAN FELNŐNI



MARTON PETRA

kommunikáció- és médiatudomány BA, II. évfolyam

A koronavírus által kialakult helyzet miatt szerettem volna szólni azokhoz, akik kollégisták, de azokhoz is, akik szeretnének azok lenni, akik voltak és lesznek vagy szeretnének belelenni abba, hogy hogyan is élünk mi. Ebben a helyzetben még fontosabbá vált az, hogy beszélhesek a mi otthonunkról, annak kiemelkedően fontos szerepéről az életünkben. Egyszer olvastam egy cikket, amiben így fogalmaztak: „A kollégiumi sztorik olyanok, mint a katonatörténetek, ha egyszer egy kis időt is eltöltöttél egy ilyen helyen, örökre emlegetni fogod az ott összeszedett emlékeket”.

A kérdésem a következő: Mit gondolnak, milyen egy kollégiumban felnőni? Milyen előnyökkel járhat ez egy fiatal tinédzser életére nézve? Én azt mondom, hogy az

egyik legcsodálatosabb dolog, ami az életemben történhetett. Nem, nem azért, mert csak jó dolgok történtek velem, sőt. Hetedik éve vagyok kollégista és azt kell mondanom, hogy olyan történeteket, emlékeket gyűjtöttem ezalatt az idő alatt, amit az életem utolsó pillanatáig emlegetni fogok.

Rengeteg története lehet annak, hogy ki hogyan került kollégiumba, de tegyük fel, hogy most a 14 éves énje kerül újra elő, aki az otthonától távol kerülve kollégiumba kényszerül. Nem szeretett volna kollégiumba kerülni, de nincs más választása, mert mindig is abba a csodálatos iskolába szeretett volna bejutni, ezért elfogadja a sorsát. Belépve az ajtón még idegen arcok, idegen levegő, idegen berendezések. Még szokni kell. Felérve a lépcső tetejére láthatjuk a tanári szobát. Mosolygó arccal, meleg üdvözléssel fogadják az újdonsült nevelőnői, akik az elkövetkezendő 4-5 évben anyukák helyett anyukákként rontanak be a szobába, meglepően azzal a mondattal, hogy „keljetek fel, nyuszikák” vagy éppen mókuskák, már 7:15 van. Persze még csak fél hét van, de ők már tudják, hogy húsz percet tolászcodással töltünk el, aztán kezdjük el igazán összeszedni magunkat.

Kezdjük itt az egészet. Az első pozitívum, hogy van egy védőburok körülöttünk, kollégisták körül. A nevelőnők vagy éppen nevelők akkor is ott lesznek, mikor nem szeretnénk, hiszen mint mondtam, a szüleinket helyettesítik, csak épp 100 másik gyermek szüleivel együtt. Nyilván ez akkor érvényes, ha gimnáziumi kóliról van szó, persze az egyetemen pedig épp az a pozitívum, hogy végre egyedül lehet

az ember, mármint őrző-védő szemek irányítása nélkül. Persze a gimnáziumban átadott szabályokat a morálisan kordában tartott ember akkor is megőrzi, ha az egyetemi diákokotthonban már nem lesz, aki folyamatosan emlékeztesse a szabályok betartására.

Mikor egy 14 éves gyerek elkerül egy teljesen új közegbe anya és apa további, igazán közeli gondoskodása nélkül, ott nyilván az elsődleges dolog, amivel szembesül az az, hogy önállósodnia kell. Ez a tény nem meglepő, de annál hasznosabb. Igen, nekem is szembe kellett néznem ezzel. Ezután már én gondoskodom arról, hogy felkeljek, arról, hogy a higiéniam megfelelő legyen, hogy legyen reggeli az asztalon, amihez nyilván már egy nappal azelőtt el kellett, hogy menjek bevásárolni. Nekem kell kivásálni a ruhámat, kivéve, ha nem vagyok lusta és kérem el a szobatársam cuccait, de ezt csak néhányszor engedi meg magának





az ember, de ez sem negatívum. Először lázadunk a szabályok ellen és az ellen, hogy fel kelljen nőnünk, de aztán szépen lassan beleszokunk az egészbe. Hálát adunk azért a későbbiekben, hogy megtanultuk az alapvető dolgokat, azokért meg még inkább hálásak vagyunk, hogy többet is, mint az alapokat. Megtanuljuk, hogyan kell beosztani a pénzünket, mert nyilván ez is a fontosabb dolgok közé tartozik. Bár a kollégisták, ha szabad általánosítással élnem, többségében (legfőképpen gimnáziumban) csütörtökre felélik mindenüket és már csak kínból nevetnek azon, hogy mennyire 'csóró' az egész társaság vagy épp felcsillan a szemük, ha valakinek akad pár zacskós leves a szekrénye alján. Ebből adódik az a tulajdonság, ami az egyik legszebb az összes kollégiumban elsajátítható dolog közül: megtanuljuk értékelni, amink van. Meglátjuk azt, hogy ha nem vigyázunk, az a pénz, amit a szüleink rengeteg munkával megkerestek és bennünk bízva a kezünkbe tettek, szinte kifolyhat onnan. Ezáltal megtanuljuk értékelni magát a munkát, a szüleink munkáját, megtanuljuk elfogadni, hogy ez a nagybetűs élet kezdete. Megtanuljuk értékelni, hogy mikor hazamegyünk, a hozzátartozóink friss és normális étellel várnak haza minket, mert ez nem csak egy alap dolog, ez egy kiváltság.

Mindezek ellenére nem mondhatjuk azt, hogy rossz sorsunk van a kollégiumban, épp ellenkezőleg. Rengeteg olyan helyzet-

tel találkozunk az ember, amit már egyedül kell megoldania és ez a későbbiekben fiatal felnőttként, mikor már tényleg úgy mond az adott problémát nekünk kell megoldanunk, nem fog meglepetésként érni egy-egy nehezebb helyzetet.

A másik áldása a kollégiumnak, hogy aki hozzátartozók nélkül maradt vagy nem olyan a helyzete otthon, hogy szívesen hazautaz-

zon, vagy olyan problémákkal küzd, amit egyedül nem tud feldolgozni, nem hagyjuk egyedül. Természetesen ez hozzáállás kérdése is és a kollégiumi közösség részéről való befogadás kérdése. Többnyire, ha úgy áll hozzá az ember és megpróbál a saját erejéből megnyílni, megmutatni önmagát, bízni a másik együttérzésében, nincs gond. Rengeteg hasonló közegebből jött, törött lelkű, borzalmas, mély helyzeteket is átélt emberek gyűjtőhelye is egyben a diákokotthon. Át tudjuk érezni a másik problémáit, bajait, nyugjeit, terheit. Megtanuljuk, hogy milyen megosztani az érzéseinket másokkal, milyen segíteni, építeni másokat vagy épp hagyni, hogy rajtunk segítsenek. Megtudhatjuk, hogy milyen odaadni a fél szelet kenyeret a másinak, mikor már nekünk is csak az az egy maradt meg csütörtök estére, de szívesen adjuk oda.

Nem lehet egyedül az ember. Ha megtaláljuk a megfelelő társaságot, vagy tegyük fel lesz akár egyetlen egy bizalmas emberünk az egész helyen belül, aki hisz bennünk, már nyert ügyünk van. Nem vagyunk egyedül a nehézségeinkkel. Együtt nőhetünk, fejlődhetünk, csálódhatunk, nevetgetünk, sírhatunk, megbocsájthatunk, aminek megvan a varázsa. A közös esti sütögetések, főzések, játékok, késő esti beszélgetések, elszökések, mind feldobják az életünket, ami miatt nem is unatkozhatunk.

Elvonulhatunk „énidőt” tartani, de ha nem akarunk egyedül lenni, akkor mindig odamehetünk valakihez. Ezeket nem csak szórakozás szempontjából nézhetjük, de akár tanulás szempontjából is. Ha többen vagyunk egy osztályból, csoportból, az mindig nagy segítség lehet a zárthelyi dolgozatra való felkészülés idején vagy épp az együtt fejlődés szempontjából is. Ezekből a dolgokból fakadóan alakulhatnak ki életre szóló barátságok is, amiért nagyon hálás lehet az ember. Kiléphet a komfortzónájából, szocializálódhat, ami egy nagy pozitívum.

Nem hagyhatom ki azt a tényt sem, hogy mi, sok éve kollégisták, nagyon toleráns embereké váltunk. Nem lepődünk meg sok helyzeten, akárhol tudunk aludni, a fény, a hangok, szagok, neszek már nem okoznak nagy gondot ennyi év után. Sok mindent láttunk, hallottunk, hiszen nem egyedül élünk ezen a helyen.

Nyilván meg kell említenem azt is, hogy minden nehézség, amit átélünk (ugyanis beszéljünk bármilyen közösségről, ez jelen van) mennyi tapasztalatot nyújt számunkra. Lehetnek problémák közösségen belül, félreértések, szinte megoldhatatlannak tűnő kilátástalan helyzetek, de mindenből van kiút, mert van kire számítanunk. Rájövünk arra, hogy nem szabad megijedni minden helyzettől, amit elének hoz az élet, mert a negatív helyzeteknek is lehetnek váratlanul pozitív kimenetelei. ■

„A kollégiumi sztorik olyanok, mint a katonatörténetek, ha egyszer egy kis időt is eltöltöttél egy ilyen helyen, örökre emlegetni fogod az ott összeszedett emlékeket”.





„Arra első perctől nagy hangsúlyt fektetek, hogy egy keresztyén egyetem oktatója vagyok, keresem az erkölcs és büntetőjog kapcsolódási pontjait.”

INTERJÚ

Prof. Dr. DOMOKOS ANDREÁVAL,

az Állam- és Jogtudományi Kar
Bűnügyi Tudományok Intézetének
intézetvezető egyetemi tanárával

Mikor és miért döntötte el, hogy jogász szeretne lenni? Miért pont a büntetőjog felé szakosodott?

Ez egy érdekes történet, mivel édesanyám tanár, édesapám büntetőbíró volt és mindketten féltve óvtak engem a saját szakmájuktól. Egy szülő mindig tudja, hogy a saját szakmájában mi a buktató, a nehézség, és ugyanazt a nehézséget nem akarja a gyerekének. Pedagógus édesanyám mindig azt mondta: „Csak pedagógus ne légy, lányom!”, büntetőbíró édesapám pedig a jogász pályától óvott. Olyan mértékben „megfogadtam” a tanácsukat, hogy most a büntetőjogot tanítom. Végül természetesen elfogadták a választásom.

Három évig, 1987-1990 között dolgoztam a gyakorlatban is, ügyvédbojtár voltam, és ott egyértelműen csak a büntetőjogi esetek fogtak meg. Vannak olyan jogesetek, amelyeket abból az időből őriztem meg az emlékezetemben és máig mesélek a hallgatóimnak.

A Jogtudományi Intézetnél és a Magyar Kriminológia Társaságnál 6 évig betöltött titkári minőségem volt lényegében az istálló, ahonnan indultam. Wiener A. Imre büntetőjogi és Szabó András kriminoló-

giai érdeklődésemet határozták meg. A rendszerváltást az ő közelségükben éltem meg, a jogállamról, az alkotmányos büntetőjogról alkotott véleményüket mindennapos találkozásaink kapcsán hallottam.

1990 óta tanít, 2001-től a Károli Gáspár Református Egyetemen is folyamatosan. Miért választotta az oktatást?

1990-ben az MTA Jogtudományi Intézetében dolgoztam és mellette az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán tartottam büntetőjogi szemináriumokat. Többek között ott volt hallgatóm a Kúria jelenlegi elnöke, Varga Zs. András is. Az ELTE jogi karán speciális kollégiumot is vezettem Erdély jogtörténetéről. Székely származásúként a téma mindig fontos volt és lesz számomra, ezért volt nagy megtiszteltetés, amikor szerzőtársa

lehettem Dr. Veress Emőd, a Sapientia professzora által szerkesztett Erdély jogtörténete című egyedülálló könyvnek. Már a gimnáziumban és az egyetemen is nagyon szerettem, élveztem kiselőadást tartani. Emlékszem még, hogy a gimnáziumban az egyik Ady-órát mi tartottuk meg a barátnőmmel. Egyedül az angol-tanárom javasolta, hogy menjek tanári pályára, az irodalomtanárom a szépírói pályát látta bennem.

A Bűnügyi Tudományok Intézetének vezetőjeként kutatási területe és oktatott tárgyai elég nehéz, kemény témákat érintenek: erőszakos bűnözés, bántalmazás, kiskorúak védelme, agresszív média, csakhogy néhányat említsek. Nőként és anyaként hogyan élte/éli meg ezeket a felkavaró, mélyreható témákat?

Nagyon nehezen élem meg ezeket az eseteket még ma is. Máig előfordul, hogy 20-30 évvel ezelőtti, az oktatás szempontjából kikerülhetetlen büntető esetek ismertetésekor megrendülök. Nagyon megrendítő volt az az eset, ami lényegében elindította PhD kutatásomat. Nagyon régi eset a fóti gyermekgyilkosság, amikor is a kis 9 éves, ártatlan, naiv, jószívű, mindenki felé nyitott kisfiút, a gyermekotthon (fóti Gyermekváros) lakóját ölte meg különös kegyetlenséggel, előre kitervelt módon egy 13 és egy 14 éves „barátja”. Szórakozásból. Akkor született meg bennem az „öncélú erőszak” fogalma, és elkezdtem kutatni hozzá hasonló jogeseteket, illetve ez lett a PhD témám is. Az erőszakos bűnözés, ezen belül is az öncélú erőszak lett a kutatási területem.

A másik ügy, amely örökre nyomot hagyott bennem, és legfőképpen anyaként viselt meg, egy partnerbántalmazó férj jogesete volt. Kisfiam éppen 3 éves volt, amikor Károlis joghallgatókkal ellátogatunk egy emberölési ügy tárgyalására. A volt férj nem tudta elviselni, hogy gyermeke anyja, hozzá hasonlóan új életet szeretne kezdeni és ezért Angliába költözne 3 éves kislányukkal. 17 késszúrással végzett volt feleségével, miközben a 3 éves közös kislányuk a szomszéd, ajtó nélküli szobában hallgatta végig édesanyja segélykérését, majd halálsikolyait. Sokkal később kezdtem el foglalkozni a családon belüli erőszakkal, de például itt már elkezdtem megismerni a partnerbántalmazó típusokat. A fiam és a kislány pont egyidősek voltak, így még inkább megviselt az eset.

Nehéz esetek, témák, mégis elkezdett velük foglalkozni annak ellenére, hogy ugyanakkor mélyen meg is viselik. Hogyan lehet feloldani ezt a feszültséget?

Azt láttam, hogy az átlagemberek nem tudnak ezekről az esetekről. Fontosnak tartom, hogy mindenről felvilágosítsuk a joghallgatókat. Még ha nem is

büntetőbíró, ügyész vagy védőügyvéd lesz valaki, hanem mondjuk bankjogász, attól függetlenül még tudjanak róla és hirdessék, beszéljenek róla. A partnerbántalmazásos esetről külön fel szoktam hívni a lányok figyelmét, hogy ez igenis egy létező jelenség, oda kell rá figyelni. Ez társadalmi feladat. Van egy régebbi spanyol film, az Enyém vagy!, amely élethűen bemutatja ezt a jelenséget.

Volt olyan konkrét eset, amivel pályafutása során találkozott és mély nyomot hagyott Önben?

Vannak mély nyomokat hagyó jogesetek. A legkirívóbb Szita Bence meggyilkolása volt. Abban a szemeszterben az évfolyam előadásra meghívtam egy gyermekpszichológust, hogy segítsen nekünk továbblépni. Gyakorlati szakember nélkül ezen nem lehet túllépni. Kerestük a válaszokat arra a kérdésre, hogy milyen anya az, aki egy másik gyermekkel ezt képes megtenni? És van-e esélye az ő vér szerinti gyermekének (aki egykorú volt az áldozattal) a normális életre? A szakember véleménye szerint az emberölésre felbujtó anya nagyon komoly érzelmi sérülést szenvedhetett el gyermekkorában, ami ezt az érthetetlen szintű kegyetlenséget eredményezte nála.

Nagyon tanulságos, hogy mindhárom elkövető meghalt a fegyházban. Úgy gondolom, hogy ez az a bűn, amit nem az állami bíróság oldott meg.

A Magyar Büntetőjogi Társaság mellett szervezeti tagsága van az Összefogás a Börtönért Egyesületben. Börtönlátogatásokat is szervez a hallgatók részére. Milyen tapasztalatok érik a hallgatókat egy ilyen látogatás alkalmával?

Nagyon szeretik a hallgatók ezeket a látogatásokat, olyan komoly hatások is érik őket, hogy például egyik doktoranduszom egyetemista korában a Balassagyarmati BV Intézetben tett

látogatásunk alkalmával határozta el, hogy jelentkezik a mi Doktori Iskolánkba és a rabok reintegrációja lesz a kutatási témája. A nappalisok és levelezősök között egyaránt sikeresek a börtönlátogatások. A levelező hallgatók közül többen már szülők, közülük néhányan megjegyezték, hogy kamasz gyermekeiket is szívesen vinnék ilyen intézménybe, hogy legyenek tisztában azzal, hogy a társadalomnak ilyen bugyra is létezik, hiszen ez is hozzátartozik a világhoz, Magyarországhoz. Rengeteg élethelyzet, életút van és látogatásaink során mindenféle társadalmi rétegből találkoztunk ott emberekkel. Kíváncsi vagyok, hogy nincs reális képük a börtönök életéről, arról a hierarchiáról, amit például a rabok egymás között kialakítanak. Nagyon kemény világ és nem romantikus értelemben. Ne úgy képzeljük el, mint az amerikai filmekben.

A hallgatók körében méltán nagy népszerűségnek örvend. Miben látja sikerének titkát?

Szenvedélyesen, lelkesen szeretek tanítani és bizonyos hallgatókat ez megérint. A COVID előtti időkben mindenhol elvittem a hallgatóimat, például az elmebeteg bűnelkövetők kényszergyógykezelésének helyet adó IMEI-be (Igazságügyi Megfigyelő- és Elmegyógyító Intézet), a fiatalok elkövetők javító intézeteibe, büntető bírósági tárgyalásokra. Korábban filmrendező is hívtam a Karra, például Mundruczó Kornélt, aki még színművészeti egyetemista korában szerepelt egy filmben, ami egy fiatal rab életéről szólt. Ő például a börtönzsagot említette, hogy soha nem fogja elfelejteni, annyira meghatározó élménye volt. Neves ügyvédek, bírák, nyomozók is megnyertünk előadás tartására, ami kézzelfogható közelségbe hozta a hallgatóknak a szakmát, a mindennapi gyakorlatot. Színházba, moziba is sűrűn jártunk.

Illetve az is fontos számomra, hogy folyamatos párbeszédben legyek hall-

gatóimmal. Engem mindig „el lehet kapni” a folyosón, nincs olyan hallgatói levél, amelyre ne válaszolnék. Ha panasszal élek, igyekszem mindig megoldást találni az ügyükre. A Bocskai Szakkollégiumban szervezett előadásokon szeretek ott maradni a klubszerű előadóteremben és beszélgetni a hallgatókkal bármilyen büntetőjogi, kriminológiai témáról. Legyen az a mesterséges intelligencia és a büntetőjog kapcsolódása, vagy az állatok elleni bűncselekmények, vagy a családon belüli erőszak, partnerbántalmazás nagyon fontos témája. Arra első perctől nagy hangsúlyt fektetek, hogy egy keresztyén egyetem oktatója vagyok, keresem az erkölcs és büntetőjog kapcsolódási pontjait. Nem véletlenül vállaltam az Etika alprogram vezetését a Doktori Iskolában, amikor még voltak alprogramok ott. A református büntetőjogászok portréját is gyűjtöm, előadásaimban mindig hangsúlyozom, hogy Finkey Ferenc, Tóth Lőrinc, Balogh Jenő kálvinista gyökerekkel rendelkeznek, és ez meglátszik munkásságukon is. Például Finkey Ferenc-konferenciát is szerveztem, ahol a Sátoraljaújhelyi BV Intézettel közösen megemlékeztünk a nagyszerű református büntetőjogásról. A tehetséggondozás is szívügyem, a büntetőjog iránt érdeklődő, jó képességű hallgatókat felkérem arra, hogy kapcsolódjanak be a tudományos munkába. Fábryné Keszler Nikolett, Havasi Sára, Vécsey Richárd, Forján Rebeka OTDK versenyen díjakat nyertek. Doktoranduszaim között Havasi Sára és Garai Renáta számos pályázatot nyertek már el. Fodor Balázs doktoranduszom gyakorlati szervezője a Gazdasági Bűncselekmények témakörében rendezett konferenciasorozatnak, amelynek öt állomása volt már és öt utókiadvány foglalja össze Magyarország legkiválóbb szakembereinek (köztük az Intézetünket erősítő Tóth Mihály professzor, akadémiai doktor) gondolatait.

Számtalan díjat és elismerést kapott már szemléletformáló oktatói

munkájáért, 2017-ben a Károli Egyetem legrangosabb kitüntetését, a Pro Universitate-díjat vehette át, idén augusztusban pedig a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésben részesült. Mit jelentenek Ön számára ezek a díjak? Mennyire hasonlítható össze a hallgatóktól kapott pozitív visszajelzésekkel?

Azoknak a hallgatóknak a visszajelzése éltet, akik szeretik az előadásmódot, akik megérzik, hogy milyen fontosak számomra. A vezetés visszajelzése mérhetetlenül jólesik, mert az ember lelkének arra is szüksége van, hogy vezetői lássák az erőbefektetést, a teljes mértékű elköteleződést. Szoktam látni a kar vezetése szemében, hogy értékeli a munkámat. Az, hogy emellett még elismerésben is részesítettek nagyon meghatározó volt számomra. Emlékszem, hogy Balla Péter rektor úr is jelen volt azon a kari tanácsülésünkön, amikor a Pro Universitate-díj számomra történő odaítélése felmerült, elsírtam magam a meglepetéstől.

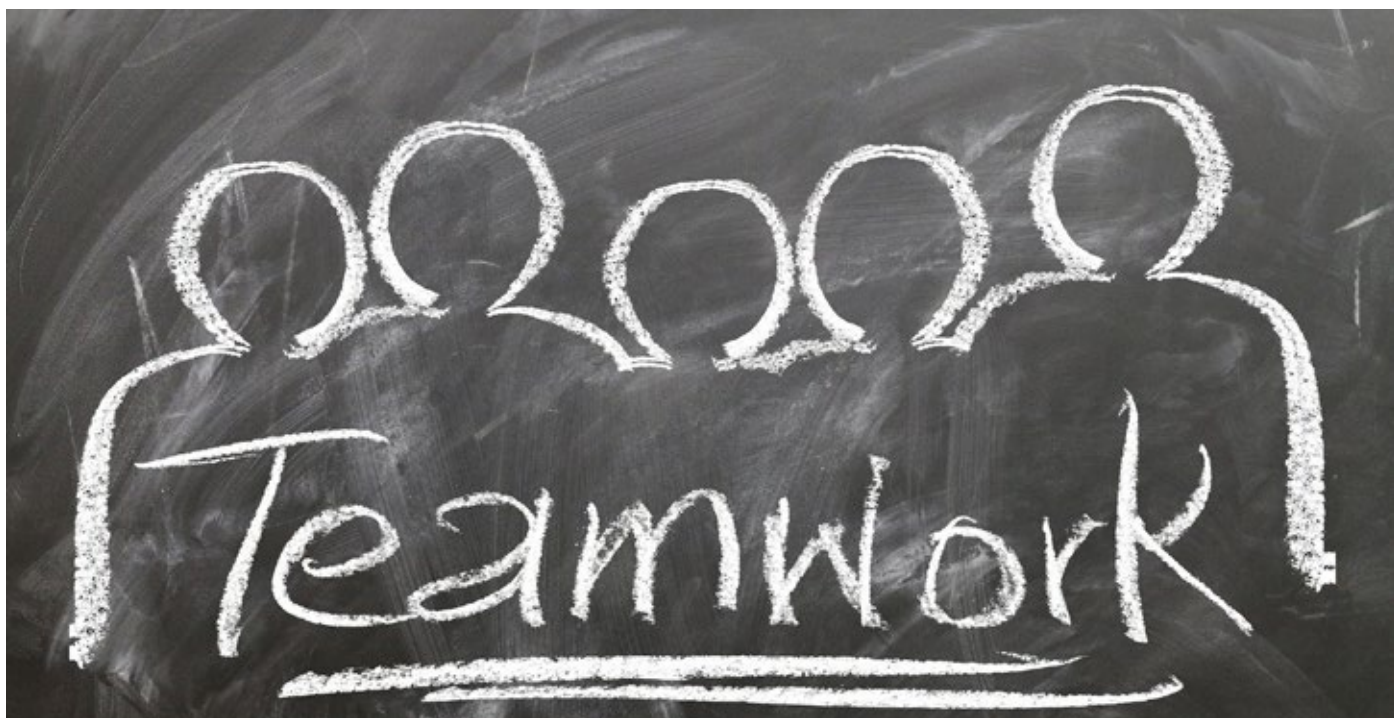
Mennyire lehet függetlenedni, távolságot tartani az érintett esetektől ebben a szakmában, a hétköznapi életben? Hogyan tud kikapcsolódni, feltöltődni, regenerálódni?

Nagy szerelmem a szépirodalom, folyamatosan olvasok regényeket már általános iskola felső tagozata óta, amelyek más világokba repítenek. Persze ennek része például a Bűn és bűnhődés is. Ezen a nyáron nagy hatást tett rám Gerlóczy Márton: Mikecs Anna Altató című regénye, mely az erdélyi világba kalauzol. Murakami Haruki sajátos hangulatú, nyelvi világú írásai is ki tudnak zökkeneni a hétköznapiakból. Most állok neki Bereményi Géza önéletrajzi regényének. A színház is minden hónapban része volt életünknek a COVID előtti időszakban, sokszor kapcsoltam össze a családi színházlátogatást hallgató csoportok színházba kísérésével. Ezekben

az esetekben a büntetőjogot is érintő témájú darabokat néztünk meg együtt szűkebb családommal: férjemmel és fiammal, illetve tágabb családommal, a hallgatóimmal. Ezek között volt a Bűn és bűnhődés, a Száll a kakukk fészkére vagy a Lepkegyűjtő. Mivel szeretek olvasni, így az olyan témájú szépirodalmi szövegeket is be tudom emelni az oktatásba, melynek témája valamilyen módon kötődik a tananyaghoz. Ezzel még inkább igyekszem szélesíteni a nézőpontokat a hallgatóim számára, szeretem minél távolabbról megközelíteni a témát, végül pedig az adott büntetőjogi rendelkezéshez érünk. Fiammal és férjemmel nagyon szeretjük az erdélyi tájat is, ott mindig biztos a kikapcsolódás. Gazda József kovásznai néprajztudós, író vendégszeretetét élvezhetjük ilyenkor és mindhárman sokat tudunk meg a székelység, csángóság történelméről, művészetéről. ■



33 évvel ezelőtt



KOOPERÁCIÓ A SZERVEZETBEN

INTERJÚ PROF. DR. BAKACSI GYULÁVAL

“

„... nem mindegy, hogy a Magyar Kupát nyertem meg vagy a Bajnokok Ligáját.”

A Károli Községi Napok keretében tartott előadásában beszélt az együttműködés fontosságáról, ezen belül is a szervezeti kooperációt emelte ki. Általánosságban miért fontos együttműködni – akár a hétköznapi életben, akár egy intézményben? Mennyire tudatos ez, mennyire ösztönös?

Első látásra talán kicsit távolabbról közelítenék, hiszen a konfliktusértelmezés

felől lehet leginkább megérteni a kérdést. Léteznek zéró összegű játszmát leíró stratégiák, melyek lényege, hogyha két fél ezt a játszmát játssza, akkor lényegében a saját érdekeiket a másik rovására fogják növelni. Az együttműködés olyan lehetőség, amely kilép ebből a keretből. Ha az egymásra utalt helyzetekben az együttműködés lehetőségéhez nyúlunk, akkor mindenki jobban járhat, mégpedig úgy, hogy közben az nem megy a másik fél rovására, illetve mindketten még előnyösebb helyzetbe kerülünk az együttműködés által. Azonban ennek az egésznek a fejünkben a helyén kellene lenni. Magyarul minden fejben dől el. Racionálisan és ösztönösen is közelíthetünk a kérdéshez. A tudatosság azt jelenti, hogy – szisztematikusan levezetve –, egy adott szituációban tudjuk, hogy mi a racionális, ésszerűen követendő magatartás. Azonban vannak olyan magatartási kódjaink, amik a személyes



Prof. Dr. BAKACSI GYULA

fejlődésünk, szocializációnk során tanulással égnek be a gondolkodásunkba. Főként gyerekkorunkban a mintaadó személyek stratégiáit vagy magatartását figyeljük meg és követjük, majd innentől ösztönösen használjuk. Ha ez kódolódott a gondolkodásunkban, akkor egy

i Prof. Dr. Bakacsi Gyula, a Budapesti Gazdasági Egyetem Menedzsment Tanszékének egyetemi tanárával beszélgettünk kooperációról, csapatmunkáról, a hallgatók helyzetéről az oktatásban és a munkaerőpiacon.

konkrét szituációban sokszor tudatlanul is egy kódolt válaszmintát veszünk elő, amely nem feltétlenül irracionális. Ez egy automatikus válasz függetlenül attól, hogy az adott szituáció mit követel meg. Sokszor látom, hogy mit kellene csinálni, de ez az automatikus kód erősebb és felülírja a racionális választ. Röviden megfogalmazva: rutinválasz, általános érvényű válasz egy adott helyzetre vonatkozóan. A kettő egymás mellett létezik.

Ebből következik, hogyha hirtelen kell cselekednem egy szituációban, akkor ösztönösen fogok cselekedni?

Igen, ennek erős az esélye. Ezenkívül meghatároz még bennünket a kulturális meghatározottság, érték- és hiedelemrendszer által meghatározott kultúra sugallta válasz. A személy felelőssége, hogy kísérletet tegyen arra, hogy a racionális elemzést elvégezze és legalább maga számára mondja ki, hogy itt ezt és ezt kellene csinálnom. Ezután eldöntöm, hogy ezt a racionális következtetést követem-e vagy pedig teret engedek-e a magatartási kódoknak.

Amikor a szívemre vagy az eszemre hallgatok, akkor ezek melyik kategóriáknak feleltethetők meg?

Ha az eszemre hallgatok, akkor itt a racionális válaszra gondolok, a másik esetben a szív egy érdekesebb analógia. A szív azt sugallja, hogy attitűdök vagy értékek határozzák meg a választásom, akkor az az „itt és most” helyzethez kapcsolódik. A szív viszont nem a legpontosabb metafora azokra a cselekedetekre, amiket ilyenkor követünk. Ez egy kód vezérelte választás inkább, amelyet nem a pillanatnyi impulzusok, hanem részben a környezetünk érték- és hiedelemrendszere, valamint részben a saját megélt, személyes tapasztalataink, tanulásunk határozzák meg. Az ész és racionalitás szinkronban vannak, a szívnek és a tanult magatartási kódoknak van egy átfedő része, de itt nem pontosan ugyanarról beszélünk.

Az Egyetemen oktatók és hallgatók között is megjelenik az egymásrautaltság. Kölcsönösen feltételezik egymást, hiszen oktatásról beszélünk. Mik az ismérvei ennek a kapcsolatnak?

Ha én nem akarok együttműködni, akkor egy önérdekkövető magatartási formáról, vagyis versengésről beszélünk. Ez a kérdés az egyetemen is felvetődik, és ha ezt választom az intézményben, akkor el tudom érni a magam közvetlen közegében, hogy én vagyok a legjobb. Ha azonban kooperálok, akkor mindketten jobban tudunk járni, másrészt a saját intézményem a kooperáció révén jobban teljesít, mint Egyetem. Ha kupagyőztes vagyok, az egy jó hír. De az nem mindegy, hogy a Magyar Kupát nyertem meg vagy a Bajnokok Ligáját. A kooperáció oda visz el, hogy a saját Egyetememet egy magasabb ligába emelem, magasabb presztízse lesz és egy magasabb presztízű, versengő logikát követő játékban a legjobbnak lenni már egy teljesen más minőség.

Hallgatók között beszélhetünk egészséges versengésről? Lehet a versengés pozitív, előremutató, elfogadott?

Természetesen. Ha összehasonlítjuk a versengést és együttműködést, akkor azért van egy közös alapja a kettőnek. Mindkettőben a saját érdekünk maximalizálására törekszünk. Fontos tisztán látni a tekintetben, hogy az együttműködés sem karitatív tevékenység, hanem azért kooperálok, hogy az önérdekemet képviseljem, a kettő között az a különbség, hogy versengéskor a másik rovására cselekszem, a kooperáció révén pedig közös tortát növelünk. Teljesen normális emberi preferencia, hogy a saját érdekeimet képviseljem. Ez egy mélyen emberi tulajdonság.

A versengés természetes módon ott van a gondolkodásunkban, a kettőt kombinálva használjuk. Annak ellenére, hogy a kooperáció fontosságát hang-

súlyozom, még nem kell kidobni a versengést, hiszen akkor átesnénk a ló túlsó oldalára, ami nagy tévedés lenne. A világban, gazdaságban számtalan mintázat, példa van előttünk, hogy olyan szereplők kezdenek el együttműködni, akik egyébként direkt versenytársai egymásnak. Egy adott piacon egymással versengő vállalatok például kooperatív lépéseket tesznek a kölcsönös haszon reményében. Magyar piacon tipikus példa, hogy az összes eladott Skodában Volkswagen motort találunk, mert így olcsóbb mindkét félnek. Versenytársak is tudnak tehát kooperálni egymással. Az amerikai egyetemek gyakorlatában jellemző példa a versengés, például a Harvard Egyetemen vagy az MIT-n (Massachusetts Institute of Technology – a szerk.). A hallgatói értékelésekben felbukkant egy érdekes metódus, amit úgy neveznek, hogy 'forced curved' ('kikényszerített elosztás') modell, ami úgy néz ki, hogy vesznek egy normális eloszlást és azt mondják – most a magyar osztályozási sémára ráillesztve –, hogy ötöst a legjobb 10% kap, négyest az utánuk következő 20%, hármast az utána következő 40% és így tovább. Előre megmondják, hogy a rangsorban elfoglalt helyem szerint milyen osztályzatot fogok kapni. Az utolsó 10% értelemszerűen elbukott. Ez a rendszer egy azonnali éles versenyhelyzetet teremt a hallgatók között, mert csak a többiekhez viszonyított magas pozícióval tudok elérni kiemelkedő osztályzatot. Az ottani közegben egy nagyon érdekes hallgatói magatartást is megfigyelhetünk, hiszen, ha valaki csal, puskázik, akkor azt a versenytársai fogják lebuktatni, nem a tanár. Ha tiszta versenyt tudunk játszani, akkor a versenyhelyzetnek van egy teljesítménynövelő hatása. Ez minőségben, pénzben is visszamérhető. Ha az egyetemi közegben jó verseny folyik, akkor mindenki nyerhet, hiszen egy jó verseny egy magasabb minőségű bajnokságot eredményez. Ha pl. a Károli ilyen 90 pontos átlagnál magasabb eredményű hallgatókat produkál, és egy HR szakember később majd azt látja,

hogy itt egy jó versenyen alapuló, elit intézményből jövő álláskeresőről van szó, akkor őt fogja választani.

Egy egyetemen nem kell félni a versenyhelyzet létrehozásától, de arra nagyon oda kell figyelni, hogy ez a verseny tiszta és jó verseny legyen.

Az oktatási gyakorlatok szintén országoként eltérőek lehetnek annak függvényében, hogy milyen szerepet kapnak a hallgatók, mennyire aktív vagy passzív magatartást várnak tőlük. Mennyire van ennek jelentősége a hallgatók későbbi életpályájára nézve?

Fontos feltenni a kérdést, hogy miben mérjük a teljesítményt és a sikerességet. Az aktív-passzív jelenséget úgy is megközelíthetjük, hogy amikor egy egyetemi tanulmányt lexikális számonkéréssel zárok, és a tudás átadása is úgy zajlik, hogy a tanár átadja, a hallgató befogadja, reprodukálja, visszamondja, akkor ez a jó teljesítmény. Ez az úgynevezett porosz, frontális oktatási stílus, lexikális ismeretátadás. Az angolszász oktatási rendszernek teljesen más a megközelítése, hiszen ott a problémamegoldó képességre helyezik a hangsúlyt. Vagyis hogyan tudja alkalmazni a megszerzett tudást a gyakorlatban? Tulajdonképpen minden képzés arról szól, hogy a tudás, ismeret, képesség kompetenciáival „felszereljük” a hallgatókat, de végső soron, amikor kikerülnek a munkaerőpiacra, akkor már csak az fog számítani, hogy az a tudás, ami a fejében van, azt hogyan tudja használni, alkalmazni. Az angolszász világban ez a gyakorlati tudás is be van építve a képzésbe, tehát már a teljesítményértékelésben is szerepe van. Nyilván alkalmazni is csak azt tudom, amit lexikálisan elsajátítottam, ez igaz az angolszász világra is,

tehát elemi érdekem, hogy lexikálisan is rendben legyek.

A munkaerőpiacon gyakran találkozunk azzal a látszólagos ellentmondással, hogy a munkavállaló legyen csapatjátékos, ugyanakkor önálló munkavégzésre is legyen képes. Ha belegondolok, akkor ez igencsak nagy elvárásokat támaszt a munkavállalóval szemben. Hogyan lehet jól kivitelezni ezt a munkahelyeken? Mire figyeljünk? Mit tehetünk?

Fontos leszögezni, hogy a kettőt sosem állíthatjuk szembe egymással, mert a kettő együtt igaz, így a nyerő kombináció is ez lenne. Ez levezethető abból, hogy az üzlet értéktérítés, így az Egyetem is, hiszen a létrehozott tudás az érték. Az értéktérítés és maga az érték annyira komplex fogalom lett, hogy egyetlen személy nem – még a legkiválóbb személyes adottságokkal sem – fog tudni komoly értéket létrehozni vagy megfordítva, ha az egyéni kiválóság a korlátja annak, hogy maradandó értéket hozzak létre, akkor azok, akik csapatban játszanak, mindig felül fogják múlni az egyéni játékosokat. Magányos farkasként ordíthatok szép nagyot, de egy farkasfalka sokkal gyengébb farkasokkal is túl fog ordítani. Minél komplexebb egy értékjáték – és az egyetem ilyen –, annál inkább igaz, hogy csak csapatmunkában lehet ezt a magasabb értékminőséget megteremteni. A kreatív iparágak is elképzelhetetlenek

magányos farkasokkal. Ezek után nem lehet kérdés, hogy a hallgatóimat felkészítem-e a csapatjátékra, amellyel nagyobb értéktérítést érhetek el. Jobb bajnokságban az egyéni kiválóság is magasabbra értékelődik. Nem vitás, hogyha ezt a farkascsoportot olyanokból állítom össze, akik egyénileg is kiválóak, akkor már egy másik szintről beszélünk. Az erős farkasokból álló falka mindenkit túloldít.

Részben a pályakezdő fiatalok körében az a tendencia látható, hogy nehezen tudnak elhelyezkedni, nincs kellő gyakorlatuk, tapasztalatuk. A munkáltatók részéről hogyan lehetne csökkenteni a bizalmatlansági faktort? Vagy ha megfordítom, akkor mit tud tenni a jelentkező ennek csökkentése érdekében?

Itt a két kulcsszó a tapasztalat és a bizalom. A tapasztalatban van egy paradoxon mind a munkáltató mind a munkavállaló oldaláról. A munkáltató oldaláról nem vitás, hogy ha a hallgatónak van egy jó szintű tudása és mindez tapasztalattal is párosul, a HR-es a tapasztalattal bíró jelentkezőt fogja kiválasztani. A paradoxon ott van, hogy a HR beállt arra, hogy csak ilyen jelentkezőt vesz fel. Az ellentmondás itt az, hogy akkor hogyan szerzek tapasztalatot, ha eleve csak tapasztalattal tudok bekerülni a játékba? Ezen el lehet gondolkodni. Kicsit segít az, amit az angolszász példánál elmondtunk, hogy már magába a képzésbe viszek be olyan elemeket, ami ilyen szintű tapasztalatok gyűjtését lehetővé teszi. A hallgatók pedig vegyenek részt öntevékeny, extra-kurrikuláris játékokban, így is tapasztalatokat gyűjtve, lehet ez TDK, HÖK, szakkollégiumok, projektek, amit már bele lehet írni az önéletrajzba.

És itt a másik kulcs: a bizalom. A versengő magatartás bizalomhiányos, a kooperatív magatartás pedig bi-



zalomteli. Nyilván ez is egy leegyszerűsítés, hiszen az együttműködés sem 100%-os bizalmat jelent és a versengés sem teljes bizalomhiányt. Minden tapasztalat és tudás ellenére is el kell mondanom, hogy a mi kultúránk bizalomhiányos. Csak a szűkebb, társas közegünkben, amiben otthon vagyunk (család, barátok, helyenként a munkahelyek) élünk meg bizalmat. A szélesebb társas közegünkben bizalmatlanok, védekezők, versengők vagyunk. Márpedig ha kooperálni akarunk, akkor bizalmat kell építeni. De ne legyünk naivak e téren sem: a feltétlen bizalomnak vannak kockázatai.

Amikor azt mondom, hogy a magyar, kelet-európai közeg versengő és bizalomhiányos, akkor az egy értéktelen megállapítás. Sem a versengő magatartásért, sem a bizalomhiányért nem érdemes ostromozni magunkat. Van egy történelmünk, amely mindenről szólt, csak kooperációról és bizalomról nem. Ezek a tanulságok zsigeri szinten beépültek a gondolkodásunkba, ezek tükrében jól magyarázhatók. A jó hír, hogy a saját gondolkodásunkat képesek vagyunk megváltoztatni – de ez egyben rossz hír is, mivel szembenézésre és önmagunk túllépésére van szükségünk, ami talán a legnehezebb.

Előadásában kiemelte a tanult mintákat, berögződéseket, a kulturális meghatározottságot. Például a mostani hallgatók mit tudnak tenni annak érdekében, hogy fejlődjenek a kooperáció terén is? Vannak erre speciális kurzusok, tréningek, könyvek? Egyáltalán kitörölhető-e a belénk kódolt, megtanult magatartási forma?

A jó hír az, hogy: igen. Alapvetően két típusú tanulási forma között teszünk különbséget. Az egyik, hogy semmilyen tudásom nincs a dologról és nulláról felépítek valamit. A másik típusú tanulás viszont arról szól, hogy már van egy kiépített magatartásom, tudásom, megértésem arról, hogy ezt a problémát



hogyan kell megoldani, és ezt ki kellene cserélnem egy másik magatartásra, gondolkodásmódra, szemléletre. Ez már egy sokkal komplexebb játék. Kurt Lewin-nek van az a híres modellje, kiolvasztás-behelyettesítés-visszafagyasztás, ami azt mondja, hogy egy meglevő tudás kicserélésével fejleszt ki egy másik tudást, magatartást, ami azért nehéz, mert egy logikai lépcső megelőzi a tanulást, tudniillik az előző tudás, magatartás kiradírozása. És ez nehéz. Ahhoz, hogy először megszabaduljak egy rögzült magatartástól, ahhoz legalább két dolgot el kell végezni. A rögzült, ösztönös cselekedeteinket inkább tudattalannak kellene hívnunk, hiszen ami valamikor egy (félig) tudatos tanulási folyamat eredménye volt, mára rögzült és a tudattalan tudásból határozza meg a viselkedésemet. Ahhoz, hogy „meg tudjak szabadulni” ettől a magatartástól, ahhoz először tudatosítanom kell, hogy ez a tudattalan viselkedésminta vezérel ezekben a helyzetekben.

A magatartást meg lehet változtatni, ebben mélyen hiszek, bár sokunknak ez korántsem egyszerű. Argyis mutatott rá a tanult tudatlanság (learned incompetence) jelenségére – furcsa

módon sokszor a meggyőződéseikhez ragaszkodó, nagyon okos emberek tudnak a legnehezebben magatartást változtatni (szórakozott professzorok bogarai). A gondolkodásunk komplexitását pedig őrizzük meg.

Rengeteg könyv, szakirodalom elérhető ebben a témában, leginkább Axelrod politikatudós könyvét emelném ki (The Evolution of Cooperation), ami magyarra sajnos nincs lefordítva. A szerző arra kérdésre keresi a választ, hogy egy versengő világban létre jöhet-e a kooperáció? Diszciplínától függetlenül mindenkivel – aki együttműködéssel foglalkozik – elolvastatnám. Egyébként konkrét irodalmat annak függvényében lehet ajánlani, hogy az érdeklődő ennek a komplex problémacsomagnak melyik részén áll jelenleg, hiszen annyira széles skálája van a szakirodalomnak ebben a témában. Filozófiától a játékelméletig hegyekben találunk könyveket, cikkeket. ■

❗ Az interjú teljes egészében Egyetemünk honlapjának [Blog](#) rovatában olvasható!





Fotó: refisz.hu

„AZ EVANGÉLIUM AD ERŐT, ÖRÖMÖT MINDEN NAP, MINDANNYIUNKNAK”

i A Református Fiatalok Szövetsége 1989 óta végez ifjúsági missziós szolgálatot a református gyülekezeteket szolgálva. Rácz-Schliszka Gáborral, a REFISZ elnökével és Harmathy Balázs elnökségi taggal beszélgettünk hitről, közösségről, fiatalokról.

Hogyan jellemeznéd a REFISZ küldetését?

RSZG: Alapvetően négy fő célunk van, ami gyakorlatilag az alakulás óta nem változott: segíteni a fiatalok megtérését Jézus Krisztushoz és a megtért fiatalokat saját gyülekezetükbe integrálni aktív, felelős tagokként. Útmutatást is szeretnénk adni a fiataloknak Krisztus hiteles követésében a 21. század kihívásai közepette, illetve mindent, amit teszünk, Isten dicsőségére igyekszünk tenni.

Öt és fél éve vagy elnöke a Református Fiatalok Szövetségének, de kötődésed a szervezethez régre nyúlik vissza. Hogyan kezdődött ez a kapcsolat?

RSZG: Még a Baár-Madas Református Gimnáziumban találkoztam vele, ahol

Pogrányi Károly (a diósi református gyülekezet és a REFISZ lelkipásztora – a szerk.) alapított egy Sörkert nevezetű diákkört. Karesz egy REFISZ táborban tért meg és azt az elhívást kapta, hogy szolgáljon a kortársai közt. Mivel akkor nem volt lehetősége, hogy a gyülekezetében szolgáljon, így azt javasolta a lelkésze, hogy az iskolájában alapítson egy ifjúsági kört. Szeptemberben pár barátjával együtt megalapították a Sörkertet. Később én is bekerültem oda, s mivel ez a kör tulajdonképpen a REFISZ-ből indult, így többször voltam a REFISZ által szervezett missziós utakon, alkalmakon. És azóta is benne maradtam.

„De amíg az evangéliumból élünk, amíg Krisztus a legfontosabb...”

Balázs, neked elnökségi tagként hogyan indult a kapcsolatod a szervezettel?

HB: Nálam kicsit másként alakult, mivel édesapám lelkész (Harmathy András, szentendrei református lelkész – a szerk.), aki szintén még fiatal korában valamilyen szinten benne volt a szervezetben. 14 éves koromban a konfirmációm után javasolta, hogy menjek el egy REFISZ táborba. Unokatesómmal és a legjobb barátommal hárman elmentünk. Nagyon jól éreztük magunkat, annyira, hogy azóta is itt vagyunk. Jelenleg elnökségi tag vagyok a szervezetben, ami egy még mélyebb elköteleződést is jelent a szervezet munkája iránt.

A református fiatalok viszonylag tág kategóriát jelöl, de jellemzően milyen korosztály csatlakozik hozzátok?

HB: Jellemzően 14 éves kortól a 20-as éveik végéig járnak hozzánk a fiatalok, bár az egyetemista korosztály kevésbé célcsoportunk, mint a középiskolások. Hivatalosan a konfirmációtól kezdve várjuk a fiatalokat, de volt már rá példa, hogy ifjabbak is eljöttek.

RSB: Elsődleges célcsoportunk a középiskolás korosztály, de vannak kifejezetten egyetemistákat célzó alkalmaink is, hozzájuk bizonyos mértékig máshogy kell fordulni. Programjaink témái viszont univerzálisabbak, amik mindkét korosztály számára relevánsak. Az egyetemisták nyilván példaképként is sokat tudnak adni a középiskolásoknak. A REFISZ egy nagyon specifikusan ifjúsági misszió, az egyetemistáknál idősebb korosztály felé mi már nem tudunk szolgálni, de reményünk, hogy addigra a gyülekezeti közösségben helyet találunk. Annak – természetesen – nagyon örülünk, ha a gyülekezeti szolgálataik mellett jönnek segíteni, akár már egyetemistaként is.

HB: Nekem az a tapasztalatom egyetemistaként is, hogy akik annak idején elkezdtek a REFISZ-be járni, sokan később szolgálóként folytatták az útjukat – jó példa vagyok erre én is. Nyilván az egyetemistákhoz már más formák állnak közelebb, de azért a rendezvényeinken ők is tudnak épülni.

A református gyülekezetek mennyire ismernek titeket?

RSB: Változó a kép. Nem vagyunk gyülekezet és nem is akarunk úgy csinálni, mintha azok lennénk. Nincsenek heti rendszerességű alkalmaink és mindenki önkéntes alapon, a gyülekezeti szolgálata mellett szabadidejében végzi a dolgát. Egyre több gyülekezettel nagyon jó kapcsolatunk van és úgy gondolom, hogy

összességében pozitív a kép, kölcsönösen tudjuk egymást segíteni, hiszen a mi célunk is a fiatalok gyülekezeti intenciájának elősegítése. De sajnos van olyan, ahol még mindig félelemmel fordulnak a REFISZ gyülekezeteket segítő missziója felé.

Igazán építő, ha a gyülekezetekből a teljes ificsapat eljön a programjainkra az ifjúsági vezetővel együtt, de az is nagy áldás tud lenni, ha csak egy-két fiatal jön.

Mit tapasztaltok a fiatalok között végzett szolgálat során? Mire lenne legnagyobb szüksége a mai kereső nemzedéknek?

HB: Úgy látom, hogy leginkább beszélgetésekre, kapcsolatokra vágnak a fiatalok, ami egyébként a REFISZ egyik nagy erőssége is szerintem, hogy jókat lehet beszélgetni.

RSB: És őszintét... Még Veres Péter (jelenleg Gávavencsellőn lelkipásztor), a REFISZ korábbi lelkésze is sokszor mondta, hogy a REFISZ-be beszélgetni jönnek a fiatalok. Ezenkívül még az elfogadásra helyezném a hangsúlyt. Azt tapasztalom, hogy ebben a közegben egyre kevésbé érzik azt a fiatalok, hogy a szokásos álarckokat viselniük kellene. Lehetsz bárki és jöhetsz bárhonnán, nekünk nem ez a lényeg. Mi Krisztus kegyelme által lehetőséget kaptunk arra, hogy szeressünk téged úgy, ahogy vagy. Krisztus szeretete pedig változást hoz mindnyájunk életében.

Ahogy nézegettem a honlapotokat, közösségi oldalaitokat, egyből megfogott a vidámság, jókedv, életszeretet. A nagybetűs Életet hirdettek örömmel, felszabadultan. A hétköznapiakat is ezzel az örömmel tudjátok megélni?

RSB: Általában igen, hála Istennek. Legelőször 2005-ben voltam egy országos konferencián és emlékeim szerint már akkor is ilyen volt a hangulat.

Nyári táborunkban fogalmazta meg így Pogrányi Károly lelkészünk, hogy az evangélium ad erőt, örömet minden nap, mindanyunknak, friss megtérőnek és a régi motorosoknak is. Sajnos, mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy belesüppedjünk a megszokásainkba és ezáltal nem figyelünk Istenre, nem vagyunk Vele élő kapcsolatban, ilyenkor elvész az öröm. De amíg az evangéliumból élünk, amíg Krisztus a legfontosabb, a középpont, addig nem lehetséges, hogy az öröm ne legyen jelen az életünkben, az élet minden nehézségével, tragédiájával együtt is.

HB: Nekem az egyik személyes emlékem, hogy amikor elmentem ebbe a bizonyos, már említett nyári táborba és még semmi sem kezdődött el, már akkor rengeteg ember odajött hozzánk és bemutatkozott. Elkezdtünk beszélgetni, nyitottak és kedvesek voltak, úgy ismeretlenül is. Nekem ez nagy élmény volt, amit sosem felejték el.

Milyen a kapcsolatokat a többi református ifjúsági szervezettel?

RSB: Hála Istennek, egyre jobb. Kapcsolatban vagyunk az SDG (Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom) szervezettel. Ők kifejezetten a református középiskolákban indított missziós tevékenységet tettek meg céljuknak. Részben hasonlít a két szervezet célközönsége, de mi a gyülekezetekkel együttműködve munkálkodunk elsősorban. Egyetemistaként a MEKDSZ tagja is voltam (Magyar Evangéliumi Keresztény Diákszövetség – a szerk.), illetve több gyülekezettel is jó kapcsolatunk van. Nemrég alakult az Ifjúságépítő Alapítvány is, ők az ifjúsággal foglalkozókat segítik. Velük a kezdetektől szoros a kapcsolatunk. Mindig is fontosnak tartottam, hogy ezek a szervezetek és az egyes gyülekezetek ne egy-egy szigetként működjenek, hanem Krisztus testének többi részével is élő kapcsolatban legyenek. Magánemberként és REFISZ elnökként is fontosnak tartom, hogy közeledjünk egymáshoz.

„De amíg az evangéliumból élünk, amíg Krisztus a legfontosabb, a középpont, addig nem lehetséges, hogy az öröm ne legyen jelen az életünkben, az élet minden nehézségével, tragédiájával együtt is.”



Egyre jobban látjuk, hogy sok az aratni-való, de kevés a munkás. Alapvetően fontos szerepet töltenek be a gyülekezetek a krisztuskövetésben, de a gyülekezetek mellett haladó, velük együtt munkálkodó, 'para-church' szervezetekre is nagy szükség van.

Csillagponton is rendszerint ott vagyunk, akár egyénenként, akár szervezatként is. Láthatatlan Színház és az SDG-vel közösen középiskolás pontot is szerveztünk az elmúlt években.

Az elmondottak alapján a gyülekezetekkel karöltve végzett ifjúsági

munka a középiskolán át az egyetemi lelkészképzésben csúcsosodik ki, hiszen a jövő lelkipásztorai fognak találkozni a jövő nemzedékkel is. Milyen példákat láttok ezzel kapcsolatban?

HB: Igen, erre nagyon jó példa Karesz, a REFISZ lelkésze, aki REFISZ-esként lett teológus, most pedig gyülekezeti lelkészként is szolgál. Több, szintén REFISZ-es barátom most a teológiára jár. Talán még édesapámat is ide sorolnám.

RSG: Veres Péter mondta, hogy a gyakorlati teológiai dolgokban, a fiatalokkal való szolgálatban a REFISZ nagy segítségére volt. Jó példa még Pálfi-Ferencz Lilla, Weiner Zoltán, Korsós Tamás is, akik szintén teológiát végeztek és egyben a REFISZ vezetőségének tagjai is. Többen közülük a REFISZ-ben tértek meg, aztán mentek a teológiára.

Egyébként egy ifjúsági missziós szeminárium el is indult néhány éve a

Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán a REFISZ és SDG szervezésében, aminek koordinálását az Ifjúságépítők vette át, ahol az ifjúsági munka elméletéről és gyakorlatáról tanulnak. Egy-egy missziós úton, táborban, ha „terepi gyakorlatra” jönnek a teológusok, nagyon különleges dolog látni azt, hogy laikus szolgálók, akik már évek óta benne vannak az ifjúsági misszióban, kölcsönös alázattal és szeretettel segítik és tanítják a teológus hallgatókat, akiknek lehet, hogy ezen a területen kevesebb tapasztalatuk van. A REFISZ életében fontos az egyetemes papság gyakorlati megélése, hogy mi mindnyájan „királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdonba vett népe” vagyunk, és Krisztus evangéliumának hirdetését, továbbadását mindegyikünkre rábízta Jézus. Mindezzel együtt nagy tisztelettel tekintünk a teológiát végzett testvéreinkre, akik nem véletlenül kapták Istennek azt az elhívását, hogy ezt a szolgálatot teljes időben tegyék. ■

REFISZ ELÉRHETŐSÉGEI:

 www.uj.refisz.hu

 www.facebook.com/refisz

 Refisz

 pillanat.refisz.hu

UNI *SPORT*

EGYETEM, SPORT, ÉLETMÓD

NE CSAK PÓZOLJ, SPORTOLJ!

A KÉTHETENTE MEGJELENŐ UNISPORT HÍRMAGAZINT
KERESD A NEPTUN ÜZENETEID KÖZÖTT!

KÉSZÜLT, A MAGYAR EGYETEMI - FŐISKOLAI SPORTSZÖVETSÉG MEGBÍZÁSÁBÓL.



mozduljra.hu

2020. DECEMBER • TÉL

KÁROLI

magazin

KÁROLI GÁSPÁR REFORMÁTUS EGYETEM
HIVATALOS HALLGATÓI FOLYÓIRATA



karoliegyetem



karoli.gaspar.reformatus.egyetem



karoligasparegyetem



KaroliEgyetem



károligáspáruniversity



K R E | Károli Gáspár Református Egyetem

WWW.KRE.HU